

ia77

JazzFlits

2 maart 2009,
7de jaargang, nummer 113

CONCERTVERSLAG STRASSE MESTIZO BIJ CHE SUDAKA

In het Muziekgebouw aan 't IJ en het Bimhuis vond op 14 en 15 februari het tweede Amsterdam World festival plaats, dat dit keer in het teken stond van Barcelona. De in Barcelona wonende Argentijns/Colombiaanse band Che Sudaka (foto) speelde in de grote zaal oorverdovende maar strasse en vermakelijke mestizo, die voornamelijk geënt was op punk en heavy metal. Meer melodieuze wereldmuziek werd in het bomvolle Bimhuis ten gehore gebracht door de Kameroense nachtegaal Blick Bassey, de gruisige Marokkaanse Gnawa-zanger Abeljalil Koddsi en de oogverblindende Malinese Fatoumata Diawara, die hier eerder met Dee Dee Bridgewater in het project Red Earth optrad. (Foto en tekst: Tom Beetz)

NIEUWSSELECTIE

ONVOLDOENDES VOOR VLAAMSE JAZZ IN ADVIEZEN OVER KUNSTSUBSIDIES

De Vlaamse jazz krijgt veel onvoldoendes in de adviezen aan cultuurminister B. Ancieaux over de verdeling van de rijksbijdragen aan de kunsten. Zo wordt geadviseerd om geen subsidie meer te geven aan het festival Jazz Middelheim. Jazzpodium Rataplan in Borgerhout moet eveneens voor zijn voortbestaan vrezzen. Philip Heylen, wethouder van Antwerpen, luidt de noodklok.

[...vervolg op pagina 18](#)

IN DIT NUMMER

Nieuws	pg 1
Boekbespreking	pg 5
- Jazz Journal International ter ziele (Jan J. Mulder)	
Platenrecensies	pg 7
- Francien van Tuinen, Jzzzzzp, Roos., Mark Lotz, Lils Mackintosh, That's Jazz, Harry Emmerly, Ari Hoenig, Sun Ra, Alex Riel, Konstrukt e.a.	
Concertverslagen	pg 12
- Frederike Schonis, Léah Kline, Bodurov/Sjoerdsma	
En verder	
- In memoriam Blossom Dearie (Lex Lammen)	pg 4
- In gesprek met Eric Vloeimans (Peter J Korten)	pg 13
- Blue Note: The last man standing? (H van Eeden)	pg 15
- New York Calling: Ted Nash (Paul Blair)	pg 16

JAZZFLITS nr. 114 staat 16 maart op www.jazzflits.nl

BRUSSELS JAZZ ORCHESTRA PAKT STRIJDBIJL SUBSIDIEVERDELING WEER OP

Het Brussels Jazz Orchestra (BJO) gaat weer naar de Vlaamse Raad van State. Het orkest is het niet eens met een besluit van de Vlaamse regering over de subsidiëring. Het is al de tweede keer dat het BJO dit bij de Raad van State aanklaagt.

Het BJO kreeg in 2002 een subsidie toegekend van 'minstens 180.000 euro', fors lager dan was voorgesteld in twee adviezen. Met name vanwege het gebrek aan motivering voor deze lagere vaststelling, legde het Brussels Jazz Orchestra de zaak voor aan de Raad van State, die het orkest 22 mei 2008 in het gelijk stelde en het besluit vernietigde. Vanwege die vernietiging moest de Vlaamse regering op 7 november 2008 een nieuw besluit nemen over de Vlaamse muzieksubsidies. Dat viel niet wezenlijk anders uit dan het oorspronkelijke besluit. De subsidiebedragen in het nieuwe besluit zijn nog even hoog als in het oorspronkelijke besluit.

[...vervolg op pagina 3](#)

DRUMMER LOUIE BELLSON OVERLEDEN

Drummer Louie Bellson is 14 februari 2009 in een ziekenhuis in Los Angeles overleden. Hij was 84 en speelde met alle groten uit de jazzgeschiedenis, onder wie de bandleiders Duke Ellington, Benny Goodman en de vocalisten Ella Fitzgerald en Tony Bennett.

Bellson zelf wordt door critici en collega-musici ook tot die groten gerekend. Bijvoorbeeld door criticus Howard Reich: "The distinctly lyrical approach of his playing, combined with the hyper-virtuosity of his technique, made Mr. Bellson arguably the last of the iconic swing drummers", zo schrijft hij 17 februari in de Chicago Tribune. En Duke Ellington zei eens: "Not only is Louie Bellson the world's greatest drummer... he is the world's greatest musician!"

Zijn eerste serieuze engagement kreeg Bellson in 1943, toen hij toetrad tot het orkest van Benny Goodman. In 1947 nam hij dienst bij het orkest van Tommy Dorsey en in de jaren 1951 tot 1953 volgde een periode bij Duke Ellington.

[...vervolg op pagina 18](#)

NIEUWSflitsen

Lifetime Achievement Grammy voor Hank Jones

Pianist Hank Jones heeft 8 februari een Lifetime Achievement Award gekregen van de Amerikaanse Recording Academy. Dat gebeurde tijdens de ceremonie van de Grammy Awards in Los Angeles. Tachtiger Jones maakte zo'n zestig albums onder eigen naam en is op een veelvoud daarvan als begeleider te horen.

Louis van Dijk speelt met jong jazztalent

Samen met leden van de Junior Big Band van de Muziekschool Amsterdam (10 – 16 jaar) verzorgde pianist Louis van Dijk op zondag 15 februari de muziek tijdens de eerste Jazzlunch in Grand Café Frankendael. De Jazzlunch is een initiatief van de stichting Junior Meets Senior, die twee jaar geleden door onder anderen Louis van Dijk en Peter Guidi (coördinator Jazz van de Muziekschool) is opgericht. Voorzitter Cees Hamelink: "Tijdens deze concerten kunnen de jonge jazzmuzikanten veel leren van de ervaren jazzmusici." Dit jaar staan nog drie lunches op het programma.

Bram Stadhouders gaat podcast maken

Gitarist Bram Stadhouders is met een eigen tweewekelijkse podcast gestart. Op de podcast zullen bijvoorbeeld thuisconcerten, oude onuitgebrachte tracks en niet gebruikte stukken van Stadhouders' studiosessies worden gezet. Ook wil de gitarist voor zijn podcast gaan samenwerken met andere musici. Abonneren op de gratis podcast kan via de website van Bram Stadhouders (klik hier): <http://www.bramstadhouders.nl>.

Archief Frankfurt verwerft collectie Mangelsdorff

Het gemeentearchief van Frankfurt heeft de nalatenschap verworven van de trombonist Albert Mangelsdorff. Die omvat onder meer composities, arrangementen, instrumenten, foto's, correspondentie en prijzen. De spullen zijn een belangrijke aanvulling op de archiefstukken over de jazzgeschiedenis van Frankfurt. Samen met het Jazzinstituut Darmstadt wordt een reizende expositie voorbereid over Mangelsdorffs invloed op de Duitse jazz, die vanaf oktober 2009 te zien zal zijn.

Jeff Neve krijgt MIA beste muzikant 2008

Tijdens de tweede uitreiking van de Vlaamse Music Industry Awards (MIA) is pianist Jef Neve op 6 februari door een jury van professionals uit de muziekindustrie tot beste muzikant van 2008 uitgeroepen. Naar een MIA dingt iedereen mee die in Vlaanderen op een professionele manier met muziek bezig is.

McCoy Tyner krijgt Preis Schallplattenkritik

In de categorie jazz is de 'Preis der deutschen Schallplattenkritik 2009/1' toegekend aan de albums 'Guitars' van pianist McCoy Tyner, 'Thinking about Bix' van pianist Dick Hyman en 'Kinsmen' van altsaxofonist Rudresh Mahanthappa. De 'Preis der deutschen Schallplattenkritik' werd in 1980 ingesteld door een groep recensenten om het publiek op uitzonderlijke plaatopnamen te attenderen. Ieder kwartaal verschijnt een Bestenliste en iedere herfst worden een jaarprijs en oorkonden uitgereikt.

NIEUWS

PODIA

CANDY DULFER OP GOOIS JAZZ FESTIVAL

Candy Dulfer. (Foto: Carin Verbruggen)

Het Goois Jazz Festival heeft saxofoniste Candy Dulfer weten te strikken voor een optreden tijdens de komende 26ste editie op 21 maart. Tijdens het festival zal ook zangeres Roberta Gambarini optreden in Spant! te Bussum. Op de vijf podia van het complex zijn tijdens de festivalavond verder onder anderen nog zanger Boris, Sensuàl en pianist Mike del Ferro te bewonderen. De opbrengst van het festival is voor het Liliane Fonds.

(<http://www.gooisjazzfestival.nl>)

OVERIG

DEN HAAG BUNDELT JAZZAANBOD VAN DE STAD IN SPECIALE FOLDER

Het Haags Uitburo heeft een folder gemaakt waarop achttien Haagse jazzpodia in een oogopslag op een plattegrond te lokaliseren zijn. Voor het actuele aanbod op die podia is de website www.denhaagjazz.nl geopend. Daarop is ook nieuws en achtergrondinformatie te vinden.

Het eerste exemplaar van de folder werd 12 februari in Theater aan het Spui door Marieke Bolle, wethouder van Cultuur en Financiën, aan jazzjournalist Bert Jansma uitgereikt. Jansma schrijft een column op denhaagjazz.nl. De jazzfolder wordt verspreid op zo'n 650 plaatsen in de regio en zal verkrijgbaar zijn bij theaters, cafés en in de Ticketshop van het Haags Uitburo.

(<http://www.denhaagjazz.nl>)

OVERIG VERVOLG

NIEUW INTERNETSTATION BIEDT JAZZ VIA 24 VERSCHILLENDE KANALEN

Een nieuwe Amerikaanse website gaat via 24 gespecialiseerde kanalen jazz uitzenden. Op Accujazz.com zullen onder meer kanalen voor bigband, New Orleans, 'cutting edge' of 'Ellington' komen. De website is sinds 17 februari in bedrijf en nog in opbouw.

Accujazz.com is gratis te beluisteren en heeft een computerbestand met zo'n vijftienduizend tracks. Accuradio, de eigenaar van het nieuwe station is geen nieuwkomer. Het heeft op internet reeds driehonderd kanalen, uiteenlopend van classic rock tot Franse pop. Het jazzkanaal wordt geprogrammeerd door musicus Lucas Gillan. "I want to create a place where any jazz fan can find a channel they'll always love listening to, as well as make some new discoveries", zegt hij op de website All About Jazz. Accujazz is te beluisteren via <http://www.accujazz.com>.

ARROW JAZZ FM 11 MAART UIT DE LUCHT

Arrow Jazz FM moet 11 maart de uitzendingen in de FM-band staken. Vanwege blijvende betalingsachterstanden is het station per die datum zijn vergunning kwijt. Zusterstation Arrow Classic Rock valt hetzelfde lot ten deel.

Volgens het Agentschap Telecom, dat de frequenties beheert, zijn diverse betalingsregelingen niet nagekomen. Ook het dreigement om de vergunning in te trekken deed Arrow niet over de brug komen. Staatssecretaris van Economische Zaken Frank Heemskerk had toen naar zijn zeggen geen keus meer. De Arrow-zenders moeten de uitzendingen 11 maart om middernacht beëindigen.

Arrow Classic Rock en Arrow Jazz FM werden opgericht door Ad Ossendrijver en Willem van Kooten in respectievelijk 1996 en 2004. De twee oprichters verkochten de stations in februari 2006 aan krantenuitgever PCM. Die wilde meer nieuws op de zender brengen, maar kwam er na de aankoop achter dat dit volgens de zendvergunning niet mogelijk was. Om die reden werden de zenders begin 2007 weer aan Ad Ossendrijver terugverkocht, volgens de Volkskrant van 9 maart 2007 voor een bedrag 1 euro en met enige miljoenen verlies. Arrow Jazz FM had afgelopen januari een marktaandeel van 0,7%.

VERVOLG PAGINA 1:

SUBSIDIE BRUSSELS JAZZ ORCHESTRA

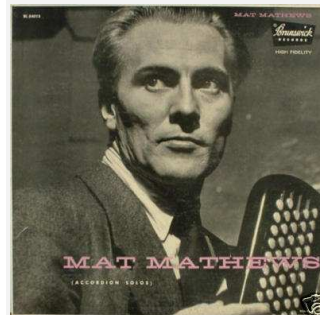
Voor het orkest is het nieuwe regeringsbesluit 'volstrekt onbegrijpelijk en onaanvaardbaar'. "In het nieuwe besluit van 7 november 2008 wijzigt de Vlaamse overheid niets aan de motivering van de destijds toegekende subsidiebedragen. Meer nog, kennelijk in strijd met het arrest van de Raad van State werkt ze precies de ongeldig verklaarde berekeningsmethode nog verder uit", zegt Peter Luybaers, voorzitter van het BJO. Volgens hem wordt die ongeldige methode ten onrechte gebruikt om opnieuw tot eenzelfde verdeling van de subsidies aan zijn orkest en alle andere muziekensembles te komen.

OVERleden

Blossom Dearie, 7 februari 2009 (82 jaar)

Zangeres Blossom Dearie is 7 februari in haar woonplaats Greenwich Village een natuurlijke dood gestorven. Haar carrière begon in de jaren veertig en tot voor enkele jaren terug stond ze nog steeds op het podium. Dearie nam platen op voor Barclay (Frankrijk), Verve (zie afbeelding), Capitol, Fontana en haar eigen label Daffodil. In zijn rubriek 'The Jazz Connection' staat Lex Lammen op de volgende pagina uitgebreid stil bij Blossom Dearie.

Mat Mathews, 12 februari 2009 (84)

Accordeonist Mathieu Schwartz is 12 februari in Rotterdam overleden. Na enkele jaren lid te zijn geweest van het Miller Sextet, vertrok de geboren Hagenaar in 1952 naar de VS. "Daar speelde en praatte hij zich binnen de kortste keren naar de top", aldus Michiel de Ruyter in zijn Jazzgeschiedenis 645, "als Mat Mathews, met een elektrisch versterkt instrument, knoppen, geen toetsen, kwam hij meteen op de plaat." Die plaat was een opname voor Brunswick in 1953 met onder anderen fluitist Herbie Mann. Begin 1954 nam hij weer voor dit label op, dit maal in New York en met Percy Heath (b) en Kenny Clarke (dr). Tegen het eind van het jaar maakte hij nog een opname voor Brunswick met zangeres Carmen McRae. Mathews speelde op het Newport Jazz Festival 1957 met een ter plekke samengesteld ensemble met Hank Jones op piano. Dat jaar verschenen ook nog platen bij Savoy en Verve. Mathews stijl was bop-georiënteerd. Eind jaren vijftig nam de accordeonist wat afstand van de jazz en verdiende hij zijn brood vooral als studiomusicus. Halverwege de jaren zestig keerde Schwartz terug naar Nederland. Hij vond onder meer emplooi als muzikaal leider van de heropgerichte Millers. Voor Ariola maakte hij in 1975 nog een plaat met een groot orkest onder de titel 'Very Superior Old Pals'. De zanger op dat album was Lee Towers.

Heeft u jazznieuws? Zo'n 2.800 JAZZFLITS-abonnees in Nederland en België lezen het graag! Ons mailadres: redactie@jazzflits.nl.

NIEUWSflitsen

Trompettist Frederik Köster wint Deutsche Jazzpreis

De Neue Deutsche Jazzpreis 2009 is 14 februari gewonnen door de 30-jarige trompettist Frederik Köster. Hij streed in Mannheim om de eer met het Carsten Daerr Trio (tweede prijs) en het duo Angelika Niescier/Andre Nendza (derde prijs). Köster kreeg 10.000 euro en nog eens 1.000 euro omdat hij de beste solist was. De drie deelnemende bands waren geselecteerd door pianist Joachim Kühn. De Neue Deutsche Jazzpreis werd voor de vierde keer uitgereikt.

Eric Vloeimans krijgt Preis Schallplattenkritik

Een album met trompettist Eric Vloeimans is de 'Preis der deutschen Schallplattenkritik' toegekend in de categorie 'koorzang'. Het betreft een live-opname van Bernd Alois Zimmermann, getiteld 'Requiem für einen jungen Dichter'. De 'Preis' werd in 1980 ingesteld door een groep recensenten en wordt ieder kwartaal in verschillende categorieën uitgereikt. Overigens meldde Eric Vloeimans ons recentelijk dat hij in februari 2010 weer een Amerikaanse tournee gaat maken. Vorig jaar oktober was hij ook in de States. Hij maakte onder meer in Yoshi's, Oakland opnamen voor een live-cd van zijn trio Fugimundi.

John Scofield maakt gospelalbum

Gitarist John Scofield heeft een album met gospelrepertoire gemaakt. Het is zijn 36ste en verschijnt eind maart bij Emarcy. Op 'Piety Street' speelt Scofield samen met Jon Cleary (p, voc), George Porter Jr. (b), Ricky Fataar (dr), John Boutt (voc) en Shannon Powell (perc). Onder meer 'Old Ship of Zion' en 'Sometimes I Feel Like a Motherless Child' zijn opgenomen.

Workshop van Ronnie Cuber op Jazzdag 2009

Baritonsaxofonist Ronnie Cuber geeft een 'International Artist Workshop' tijdens de derde Dag van de Nederlandse Jazz in Amersfoort. Tijdens die workshop wordt stilgestaan bij zijn loopbaan. Cuber wordt gezien als een van de meest toonaangevende baritonsaxofonisten van het moment.

Jamie Cullum op North Sea Jazz Festival

Pianist/vocalist Jamie Cullum zal tijdens het komende North Sea Jazz Festival te horen zijn. Ook zangeres Duffy, gitarist B.B. King en singer/songwriter James Taylor komen, zo heeft het festival bekendgemaakt. Verder is er een bijzonder optreden van pianist Herbie Hancock met zijn klassieke collega Lang Lang. Samen spelen zij onder meer Gershwins 'Rhapsody in Blue'. De 34ste editie van het festival is 10 tot en met 12 juli in Ahoy, Rotterdam.

Bill Bruford houdt optreden voor gezien

Drummer Bill Bruford treedt niet meer op. Na 41 jaar op het podium te hebben gestaan met groepen als Yes, King Crimson, Genesis en recentelijk nog als duo met pianist Michiel Borstlap, vindt hij het genoeg, zo staat te lezen op de website All About Jazz. Bruford blijft wel platen maken. Ook zal hij de komende tijd publiekelijk zijn nieuwe boek promoten, getiteld 'Bill Bruford: The Autobiography'.

THE JAZZ CONNECTION

Door Lex Lammen

BLOSSOM DEARIE

Op zaterdag 7 februari overleed pianiste/zangeres Blossom Dearie in New York. In de aan haar gewijde 'obituary' gaat de New York Times ervan uit dat 29 april 1924 haar geboortedatum was, maar de 'New Grove Dictionary of Jazz' (1994) houdt het op 28 april 1926. Een oude dame in elk geval, maar wel één, die tot in 2004 is blijven optreden. Dat gebeurde de laatste jaren alleen nog in Danny's Skylight Room, waar Blossom Dearie lange tijd de vaste 'entertainer' was. Dat is een betere omschrijving dan pianiste of zangeres, want zij speelde niet alleen piano als begeleiding van haar zang, maar leverde ook commentaar op het gebodene, wat een bijzondere attractie inhield. Zoals haar hele presentatie, gebeurde dat 'sotto voce', precies zoals zij was en zich bewoog, onopvallend, tenger, kwetsbaar op het eerste oog, maar doelgericht. Soms koos zij voor grappen, die zij 'deadpan' bracht, soms plaatste zij vlijmscherpe tussenzinnen en stak zij niet onder stoelen of banken wat haar standpunten waren, waar haar voorkeur lag of waar zij niets van moest hebben. Tot die laatste categorie hoorde bij voorbeeld de muziek van Andrew Lloyd Webber. Bewonderaars van deze musicalcomponist merkten dat vaak tot hun verbazing, wanneer zij vroegen om één van Sir Andrew's successen en Blossom liet weten daar geen heil in zien.

Blossom gaf meer om collega's als Georgie Fame of John Lennon, aan wie zij songs opdroeg: 'Sweet Georgie Fame' en 'Dear John'. Dat het allebei Engelsen waren, was geen toeval, want Blossom Dearie was graag in Engeland. Daar, in Ronnie Scott's heb ik haar ook voor het eerst gehoord, in 1966 of zo. Ik zat vooraan en dat was maar goed ook want het leek of Blossom Dearie alleen voor de eerste rij of liever nog, alleen voor haar bassist en drummer optrad. Met haar meisjesstemmetje en ingehouden pianospel was het een intiem theatertje waar zij optrad. Je moest er aan wennen. Later kwam ik aan de weet dat zij bikkelharde contracten opstelde, waarin dit allemaal bedongen werd, niet roken, niet bedienen of geroezemoes tijdens haar optreden en absoluut geen achtergrondmuziek in haar pauzes - standaardomstandigheden voor verweerde klassieke musici, de 'legit boys', maar een luxe binnen het jazzcircuit. Blossom Dearie wist het af te dwingen met zachte, maar doeltreffende middelen. Zo verkocht zij ook haar platen van eigen label Daffodil, nadat zij het vertrouwen in de grote platenfirma's had verloren. Wat haar bovendien anders dan de meeste collega's maakte, was haar kennis van het Frans. Al vroeg in de jaren vijftig was zij naar Parijs getrokken met een vocaal ensemble, de Blue Stars, dat Franse teksten op het repertoire had van 'Lullaby of Birdland' of 'I won't dance', als een soort voorloper van de Double Six. In Parijs ook ontmoette Blossom de Belgische tenorsaxofonist en fluitist Bobby Jaspar (1926 - 1963), met wie zij enkele jaren getrouwd is geweest. Die verbintenis hield geen stand. Blossom Dearie was in de eerste plaats soliste. Gezond leven met kruiden-thee en hondjes vormden haar privé-omgeving in later jaren. Daar liet zij niemand toe. Zelfs over haar geboortedatum lijkt onzekerheid te bestaan.

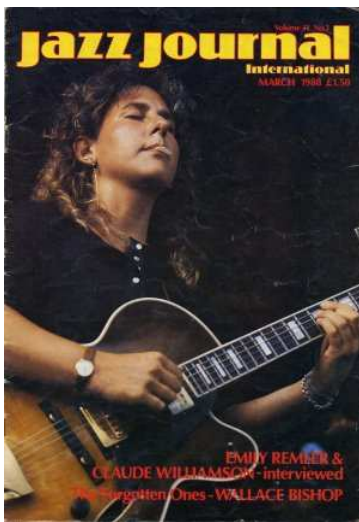
WWW.JAZZFLITS.NL

JAZZ OP PAPIER

Door Jan J. Mulder

JAZZ JOURNAL TER ZIELE

Dit is een boekenrubriek. Maar de algemene titel houdt de mogelijkheid open voor het bespreken van tijdschriften. Die gelegenheid doet zich nu voor bij het verscheiden van het Engelse Jazz Journal International. Zoals de vorige JazzFlits al meldde is de reden het overlijden van Janet Cook. Zij hield sinds de ziekte van haar man, Eddie Cook, de laatste jaren het blad draaiende. In het colofon stond Janet als 'editor' aangegeven en Eddie als 'editorial consultant'. Het kennelijk als onmisbaar geachte hoofdartikel werd als een 'guest editorial' bij toerbeurt geschreven door de medewerkers. Je vroeg je langzamerhand af hoe lang ze zo'n constructie nog konden volhouden. Het leek in elk geval een wankel basis, al zullen ook meer structurele omstandigheden aan de opheffing ten grondslag hebben gelegen.

Jazz Journal in de jaren negentig.

In 1946 richtten twee Britse critici elk een blad op: Sinclair Traill zijn 'Pick-Up' en Albert McCarthy 'Jazz Forum'. Sinclair Traill, typisch een 'gentleman', was een man die, zoals Jim Godbolt het verwoordt in 'A History of Jazz in Britain 1919-50' (2005), men niet kon betichten van linkse sympathieën. Vanuit een middenstandsachtergrond stelde hij zijn pagina's open voor adverteerders en werkte met onbetaalde bijdragen. Albert McCarthy verkeerde in literaire kringen en wilde zijn blad een cultureel aanzien geven door informatieve, goedgeschreven artikelen, niet vrij van een sociologische benadering en enig intellectualisme. De ondertitel was dan ook Quarterly Review of Jazz and Literature. 'Pick-Up' ging twee jaar later over in 'Jazz Journal', het blad van McCarthy moest zijn verschijning na vijf nummers staken om pas in 1955 opgevolgd te worden door 'Jazz Monthly'.

Toen ik eind jaren vijftig de behoefte voelde me breder te oriënteren viel de keuze, wat het Britse bladenbestand betrof, op 'Jazz Monthly'. Het was met name de gedegen wijze waarop scribenten op de muziek zelf ingingen en deze bespraken in het licht van diens totale oeuvre. In dit verband moeten de namen genoemd worden van de te vroeg overleden Michael James en de nestor onder deze groep

critici, Max Harrison. Het blad hield het, na een naamsverandering in 'Jazz & Blues', uit tot eind 1973. Om aan het danig gevoelde gemis tegemoet te komen verscheen het jaar daarop het iets toegankelijker 'Into Jazz', maar dat hield het na zeven afleveringen voor gezien.

Pas in 1982 probeerde een nieuw blad het nog eens, ditmaal 'The Wire' – naar een stuk van Steve Lacy – opgericht door Anthony Wood, wiens plaats vanaf nummer zeventien werd ingenomen door Richard Cook. Onder zijn leiding waaierde het bestreken terrein – net als de jazz zelf trouwens – zo breed uit, dat jazz er nog maar een minimaal plaatsje innam. Lezers die afhaakten moesten wachten tot begin jaren negentig, toen JazzFM werd gelanceerd. Met een verscheidenheid aan namen en een snel afkalvende inhoud moest het blad na dertig nummers de strijd opgeven.

Al die tijd hield 'Jazz Journal' stand. Na Sinclair Traill overlijden kende het onder redacteur Mike Hennessey weliswaar een inzinking, maar toen Eddie Cook het blad zijn eigendom kon noemen leek het een constante onder de Britse jazzbladen. Het had een veelgelezen brievenrubriek, die meer hout sneed dan de zichzelf op de borst kloppende stukjes die Amerikaanse bladen ter publicatie uit het aanbod plukten. Plaatbesprekingen maakten meer dan de helft uit van de inhoud en waren consequent vergezeld van alle denkbare gegevens over bezettingen en opnamedata. Bij discografen kon het blad dan ook geen kwaad doen. Bovendien had het blad vanaf het begin een discografische rubriek, waar andere bladen daarmee allang gestopt waren. De laatste jaren werd die verzorgd door Bob Weir, nadat Chris Sheridan met ruzie was opgestapt. Aan de bijdragen las men de wereldwijde belangstelling af. Veel foutieve en duistere data werden er in rechtgezet. Columnisten toonden zich uitstekend op de hoogte, hadden zo hun connecties en debiteerden anekdotes en gebeurtenissen van binnenuit. De naar Amerika geëmigreerde, zeer behoudende Stanley Dance deed dat in zijn doorlopend genummerde rubriek Lightly and Politely vanaf het begin tot aan kort voor zijn dood. Ook Steve Voce had zijn rubriek waarin hij van alles kwijt kon. Na zijn emigratie naar Australië voegde Alun Morgan, architect in ruste, zich daarbij. Als schrijver voor 'Jazz Monthly' en 'The Gramophone' had Morgan een grote naam op het gebied van de naoorlogse jazz opgebouwd.

Sympathiek was The Forgotten Ones, een incidentele rubriek waarin zonder enige actuele aanleiding een niet al te bekend persoon uit de rijke historie naar voren werd gehaald. In interviews stelde het blad zich onafhankelijk op; het ging niet in op aanbiedingen in het kader van een publiciteitscampagne – waardoor het uiteraard wel advertenties mis liep – maar volgde een eigen koers. De keuze viel eerst alleen op Amerikanen, maar na protesten waarom er nooit Britten aan bod kwamen afgedaan te hebben met een 'wij zijn internationaal' ging Eddie Cook ten slotte overstag. Een aanzienlijk deel van de interviews en artikelen heeft het materiaal geleverd voor verzamelbundels als die van Floyd Levin, Peter Vacher en Gordon Jack.

En toch is het blad nooit mijn lijfblad geworden. De formule bleef immer dezelfde. Er was weinig fris bloed. Men scheen elkaar te herhalen. Elk jaar als de cd-voorkeuren van de medewerkers werden opgeteld viel op dat het aantal heruitgaven aanmerkelijk in de meerderheid was.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

JAZZ OP PAPIER VERVOLG

Nieuwe opnamen vielen doorgaans onder mainstream, zeg maar uit de stallen van Arbors en Nigel Heyer. Klachten over het niet beoordelen van bepaalde cd's werden steevast afgedaan met het starre verweer dat platen die men ter recensie ontving terzijde werden gelegd als ze niet voor jazz konden doorgaan. Vele medewerkers hadden hun specialisme, om niet te zeggen hun stokpaardje. Alleen Barry McRae was een alleseter en waagde het in – meestal kortstondige – rubrieken zich buiten de gebaande paden te begeven. Op een aantal lijkt van toepassing wat redacteur Andy Simons van The IAJRC Journal onlangs schreef: dat het schrijven over muziek voor sommigen een rechtvaardiging is voor hun eigen verzamelwoede.

Jazz Journal in de jaren negentig.

Het blad had verder zijn buitenmuzikale eigenaardigheden, die op den duur irriteerden. Het omslag werd ontsierd door de ondertitel The World's Greatest Jazz Magazine, waarbij zeker niet bedoeld werd op de grootste oplage, en schermde met het zoveeljarig bestaan, alsof dat zonder meer een garantie inhield voor kwaliteit. Potsierlijk was in het colofon het rijtje buitenlandse correspondenten, een zestig jaar oude gewoonte om de status van het blad te verhogen, maar van wie er geen ooit een bijdrage leverde. Wilde je je abonnementsgeld voldoen, dan ging dat niet met een creditcard. Wel werd enige jaren na de invoering de euro als contant betaalmiddel geaccepteerd. Dat het blad geen website noch een e-mailadres had is onbegrijpelijk en men vraagt zich af hoe de kopij elke maand de redactie bereikte.

En nu verder? We kunnen onze aandacht richten op twee andere Britse bladen: 'Jazzwise' en 'Jazz Review'. Ze bestaan zo'n acht à tien jaar. In beide bladen veel jong schrijftalent, maar ook bekende gezichten. In het eerste: Kenny Mathieson, Stuart Nicholson, Brian Priestley, Keith Shadwick, Alyn Shipton en Peter Vacher. Het tweede, waarin tot aan zijn dood in augustus 2007 Richard Cook aan het roer stond, telt onder zijn medewerkers: Ronald Atkins, Jack Cooke, Brian Morton en Chris Sheridan. En ja, ze hebben beide een website: www.jazzwise.com en www.jazzreview.co.uk, al moet je voor informatie daarna enige nadere handelingen verrichten.

JAZZ IMPULS

dubbelconcerten

Voor de pauze:-1 / Na de pauze:-2

1. The Missionary band

2. Kim Hoorweg Band

05-03-09 Scala Theater - Helmond

20-03-09 Ledeltheater - Oostburg*

21-03-09 Cultuurpodium de Groene Engel - Oss*

28-03-09 Theater Cultura - Ede

*In beide sets optreden van Kim Hoorweg

1. Ack van Rooyen Kwintet

2. Soesja Citroen Trio

04-03-09 Schouwburg Orpheus - Apeldoorn

20-03-09 Theater de Purmaryn - Purmerend

04-04-09 Theater de Speeldoos - Baarn

09-04-09 Muziekcentrum Vredenburg - Utrecht

1. Esra Dalfidan Sextet

2. Tineke Postma Kwintet

05-04-09 Schouwburg - Almere

1. Rob van de Wouw Sextet

2. met zang van Ivar

13-03-09 Podium P3 - Purmerend

22-03-09 Odeon de Spiegel Theaters - Zwolle

27-03-09 Theater de Meerse - Hoofddorp

03-04-09 Theater De Regentes - Den Haag

1. Juan Pablo Dobal met Magda Mendes

2. Josee Koning Band

27-03-09 De Doelen - Rotterdam

1. Ilja Reijngoud kwartet

2. met zang van Fay Claassen

05-03-09 Theater de Stoep - Spijkenisse

07-03-09 Theater Het Klooster - Woerden

13-03-09 Musis Sacrum - Arnhem

The Ploctones & Harmen Franje

25-03-09 De Oosterpoort - Groningen

1. Peter Beets & Trio

2. Niels Tausk Kwintet

08-03-09 Theater Hanzehof - Zutphen

14-03-09 Concertgebouw - Amsterdam

15-03-09 't Kielzog - Hoogezand

28-03-09 Parkstad Limburg Theaters - Heerlen

04-04-09 Tripodia - Katwijk

Groove Night

25-03-09 De Zwijger - Amsterdam

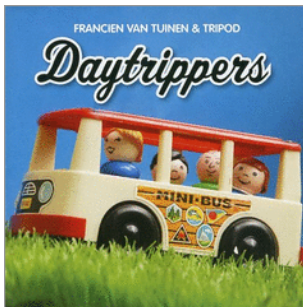
WWW.JAZZIMPULS.NL

CD-RECENSIES

KONSTRUKT
Akustikelektrik
WM Recordings (www.wmrecordings.com)

Uit Turkije horen we eigenlijk weinig op jazzgebied. Daarom is de cd 'Akustikelektrik' van het kwartet Konstrukt op het Nederlandse label WM Recordings een welkome kennismaking. De groep wordt geafficheerd als 'Turkse free-jazz', maar dat geeft een onvolledig beeld, zoals al blijkt in het openingsnummer, 'Oyun'. Met de elektronica van gitarist Umut Ça lar wordt een atmosferische, ECM-achtige sfeer geschapen. Als de drums van Korhan Argüden toeslaan, neigt de muziek een beetje naar een 21e eeuwse Association PC. Het tweede nummer, 'Stirring the Chaos Pan' maakt ruimte voor percussionist Özün Usta, en saxofonist Korhan Futaci scheurt wat meer, hetgeen in combinatie een Sun Ra-gevoel bij mij oproept. Ook 'Mind the Dark' heeft wel wat van de muziek van het legendarische Arkestra, zeker door de uitgekiende combinatie van drums en percussie. De groep, die vrij improviseert, speelt heel gestructureerd, met een goed gebruik van dynamiek. Want het is vooral het laatste dat in de vrije jazz de schapen van de bokken scheidt. Alleen maar ongebreideld loos gaan is immers wel heel makkelijk. Jammer dat de cd al na 32 minuten afgelopen is, want dit debuut smaakt naar meer. (Herman te Loo)

FRANCIEN VAN TUINEN & TRIPOD
Daytrippers
Red Sauce Records (www.francienvantuinen.com)

Maakt het iets uit welk repertoire de Groningse Francien van Tuinen zingt? De winnares van het Nederlands Jazz Vocalisten Concours 1997 – en sinds enkele jaren voorzitter van hetzelfde festival – is inmiddels zo allround dat zij elk nummer aankan. Na eigenzinnige interpretaties van standards, cross-overs naar de pop en gedurfde composities van eigen hand op haar op eerste albums te hebben gezet, stortte ze zich met onder anderen de gitaristen Jesse van Ruller en Maarten van der Grinten op haar voorlaatste cd 'Muzyka', met succes, op klassiek werk.

Zowel in de studio als live klinkt Van Tuinen met het jaar rijper. Toch heeft zij, getuige haar werk op 'Daytrippers', de lichtheid en speelsheid behouden waarmee zij de jury twaalf jaar geleden verblufte. Ook aan lef ontbreekt het haar niet. Bekijk het hoesje maar: wie anders zou een serieus te nemen jazzrelease voorzien van een infoboekje met vertederende plaatjes van de bandleiden als Playmobilpoppetjes, die in een autobusje een dagtripje maken? Begeleid door drie musici – Jasper Blom op saxen en klarnet, Jeroen Vierdag op contrabas en Joost Patocka op drums en percussie – verkent Van Tuinen onder meer de grenzen van Amerikaanse klassiekers ('Stardust' van Carmichael – een juweeltje!) en traditionals ('My Father Gave Me An Acre Of Ground' van Niles; 'The Sounds Around The House' van Wilder). Het aangenaam grillige 'Walking In The Field' is een eigen compositie. Met Blom schreef de zangeres het dromerige 'Sherwood Forest' en het soft swingende 'The Deep'. Tripod betekent driepoot. Zijn drie instrumentale steunpilaren genoeg om de plaat interessant te houden? Absoluut. Een akkoordinstrument wordt niet gemist. De strakke lijnen die Blom uit zijn 'reeds' haalt en de levendige, enigszins omfloerste vocalen omarmen elkaar innig. Het geraffineerde spel van saxen en stem staat borg voor meer dan voldoende variatie. In het hoog klinkt Van Tuinen soms wat schril, maar in de middenregisters straalt haar stem als een zomerzon. (Hans Invernizzi)

SUN RA
Live at Pit-Inn, Tokyo, Japan, 8, 8, 1988
DIW

SUN RA
Live in Cleveland
Leo Records

Voor de fans van het legendarische Sun Ra Arkestra zijn er weer twee nieuwe items beschikbaar. De DIW-plaat is een reissue (zonder iets extra's), de Leo-cd bestaat uitsluitend uit nog nooit eerder uitgebracht materiaal. Voor niet-ingewijden is 'Live at the Pit-Inn' zonder meer dé aanschaf. Het Arkestra is hier in topvorm, met een perfecte balans tussen traditie en vernieuwing. De leider wisselt knetterende experimenten op synthesizer af met stijlgetrouw stride-spel op piano, en het repertoire varieert van klassieke jazzliedjes (Ellingtons 'Prelude to a Kiss') en Sun Ra-klassiekers ('Astro Black') tot heerlijke percussie-koren ('Cosmo Approach Prelude'). Feestelijke solo's van de topsaxofonisten (tenorist John Gilmore en altist Marshall Allen) en gloedvolle collectieven maken de plaat tot een must-have voor iedere jazzliefhebber.

Dat kan niet worden gezegd voor 'Live in Cleveland', dat wordt ontsierd door een nogal irritant doorgroovende basgitarist (Dale Williams), veel te veel onduidelijk en onnodig gezang, veel te weinig (en verder ook uiterst summiere) bijdragen van de geweldige blazerssectie, en een nogal ondoorzichtige opname. Is er dan helemaal niks wat deze cd nog de moeite waard maakt? Jawel, er staat een ruim acht minuten durende synthesizersolo van Sun Ra zelf op die in al z'n woeste experimentaliteit weer wel tot de verbeelding spreekt, en associaties oproept met een van de betere platen uit het Arkestra-oeuvre: 'Disco 300'. Maar als geheel is dit een cd die slechts hardcore-fans van de groep zal aanspreken. (Herman te Loo)

CD-RECENSIES VERVOLG

J.J. JOHNSON/KAI WINDING ALL STARS The 1958 European Tour RLR Records/Jazzmessengers.com

De mensen achter de dvd-reeks 'Jazz Icons' doen steeds hun uiterste best om bij diverse Europese omroepen historische televisieopnamen los te branden. Verrassingen te over, zo blijkt steeds weer. Maar er zijn gelukkig ook nog figuren die, ook in Europa, radiostations afstruinen naar vergeten of totaal onbekende en vaak waardevolle registraties. 'The 1958 European Tour' is het resultaat van zo'n zoektocht. Het is een pakket met wel drie cd's op naam van de J.J. Johnson/Kai Winding All Stars, inclusief de saxofonisten Zoot Sims en Lee Konitz en afwisselend de pianisten Phineas Newborn/Red Garland, bassist Oscar Pettiford en drummer Kenny Clarke.

Ik ben nooit zo weg geweest van het trombonistentandem Johnson/Winding, maar live klinken ze aanmerkelijk losser en zijn hun bijdragen uitbundiger dan ooit tevoren. Hier en daar worden ze vergezeld door Sims en Konitz; in sommige stukken spelen ze gezamenlijk, en in enkele in kwartetbezigting. Zoot Sims, in blakende vorm, produceert weer gloedvolle uithalen die een onweerstaanbaar zelfvertrouwen uitstralen. Allen krijgen trouwens in ruime mate de gelegenheid zich persoonlijk te presenteren. In de 'All American Rhythm Section' is er ook solistisch een voornaam rol weggelegd voor Kenny Clarke. Zijn drumsolo in Tadd Damerons 'Our Delight' is voer voor alle slagwerkers. Ik ben benieuwd of de Europese radiostations, in dit geval Brits, Zweeds en Duits, nog meer van dit werk in de kluis hebben liggen.

(Jaap Lüdeke)

 Bekijk Johnson en Winding op YouTube:
<http://www.youtube.com/watch?v=QxUj2fKFX7A>

ALEX RIEL QUARTET Riel Time Cowbell Music

De Deense drummer Alex Riel (68) heeft in eigen land een status die het best te vergelijken is met die van John Engels in ons land. Beiden hebben heel wat op hun conto staan. Riel was tussen 1959 en 1961 huisdrummer in de Montmartre Jazzclub in Kopenhagen. Dat betekende (net als Engels) talloze Amerikaanse toeristen begeleiden en met ze toeren. Ook was Riel in 1966 nog een semester in Berkelee om te lessen bij drummer Alan Dawson, en te spelen bij saxofonist Roland Kirk en trompettist Herb Pomeroy. 'Riel Time' bevat een opname uit 1995, ik vermoed niet eerder verschenen, die werd gemaakt in de Kopenhagse Jazzhouse. Een meer dan goed kwartet is het, met

pianist Kenny Werner, bassist Jesper Lundgaard en tenorist Jerry Bergonzi. 'Gonz' is qua volume degene die de meeste aandacht vraagt. Zijn geluid doet mij telkens denken aan vette klei. Dat is verder niet uit te leggen, maar het bevalt me prima. De tenorist is in New York zeer gewild als docent. Hij heeft een uiterst gave techniek, zonder dat zijn ideeën eronder te lijden hebben. Kenny Werner is een pianist naar mijn hart, met een onverwoestbare linker-knuist en een in 'alle talen' beschrijvende rechterhand. Bassist Jesper Lundgaard is een Europese topper met die donkerbruine ronkende basnoten. Ze klinken soms door tot ver over de maatstreep. En leider Alex Riel? Diens ervaring, timing en goedgeplaatste 'fill-ins', houden deze onderneming volledig in het gareel.

(Jaap Lüdeke)

 Bekijk Alex Riel op YouTube:
<http://www.youtube.com/watch?v=Kt6FhqqQ44U>

VINCENT COURTOIS, SYLVIE COURVOISIER, ELLERY ESKELIN As Soon As Possible Camjazz

De namen van de muzikanten op 'As Soon As Possible' staan in alfabetische volgorde. Dat zegt veel over de afwezigheid van een leider van het trio. Toch is pianiste Sylvie Courvoisier wat nadrukkelijker aanwezig dan de anderen. De klassieke vormen van cellist Courtois zijn het uitgangspunt voor veel stukken. Er is een gelijkmatige rolverdeling van de drie. Om beurten wordt er op de voorgrond gespeeld. Soleren zou een verkeerde aanduiding zijn, omdat er eigenlijk permanent gesoleerd wordt door piano, cello en saxofoon.

Alle stukken zijn gecomponeerd door het trio. Veelal gebeurt dat ter plaatse, ofwel 'instant'. Het feit dat je geen idee hebt van de richting die de muziek uitgaat, maakt het een klein uur lang heel spannend. Hoewel het trio enorm doordacht en virtuoos speelt, staan toch altijd eenvoud en schoonheid voorop. De muziek heeft een soort geplande toevalligheid. Vooral in het titelstuk laat Courvoisier haar expressieve kant zien. Ze werkt vooral in het binnenste van de vleugel. Met haar blote handen beklopt ze de snaren en het frame. Maar ze doet dat ook met stuitballetjes die op fonduevorkjes zijn geprikt en andere attributen. Na afloop van een concert in Rotterdam keek de geluidstechnicus bezorgd naar het instrument en concludeerde opgelucht dat de pianiste geen zichtbare sporen in de vleugel had achtergelaten. Moderne improvisatie op hoog niveau. (Peter J. Korten)

 Bekijk dit trio op YouTube, klik hier:
<http://www.youtube.com/watch?v=vF79lgzMrro>

CD-RECENSIES VERVOLG

JZZZZZP
Swingin' all day
www.jzzzzzp.com

Eigenlijk zegt de titel het allemaal: 'Swingin' all day'. Van begin tot eind weet de Haarlemse vijfmansformatie Jzzzzzp (spreek uit 'jazz up') de spanning erin te houden met een aanstekelijk mix van jazz en swing. De onvermijdelijk vetscheurende sax (Thomas Streutgers), de gladde gitaarsoli (Arnold Smits) en een ritmesectie (Daniel Casey op drums en bassist Dré Laroughe) die de vaart er goed in houdt, vormen samen de garantie voor een spetterend feest. Leadzanger P.P. Fischer vuurt het geheel gedreven aan, bij tijd en wijle rauw klinkend als Louis Armstrong. Rhythm & blues, rechttoe, rechtaan, zonder omwegen of delicate tierlantijntjes. Het is van meet af aan stampen en scheuren, honken en bonken. Maar wel met een vindingrijkheid die getuigt van grote muzikaliteit. En van passie, veel passie. Want hartstocht, gedrevenheid en humor zijn evenzeer het kenmerk van het spel van dit gezelschap. 'Swingin' al day' is een plaat in de traditie van Jay McNeely en Louis Prima waar de energie vanaf spat. Een plaat die je verleidt tot meetikken en je dwingt de volumeknop een tikkie verder omhoog te draaien. Nodig de burens maar vast uit! (Frank Huser)

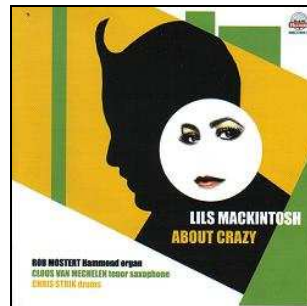
YouTube **Bekijk Jzzzzzp op You Tube, klik hier:**
<http://www.youtube.com/watch?v=Xwt6V-1bzEY>

ROOS.
Under the appletree
 Eigen beheer

'Under the appletree' is een debuut dat indruk maakt omdat het ongecompliceerd is. Soms heeft een debuut te lijden onder de drang zich te willen profileren. Overproductie en een pandemonium aan stijlen en instrumenten die de spontaniteit tenietdoen zijn dan het gevolg. Roos. (inderdaad, met punt) heeft daar met hun debuut geen last van. De plaat klinkt helder, fris, ongedwongen en

oprecht. Als de band het voornemen had om 'gewoon een lekkere plaat te maken', dan is dit vijftal daar uitstekend in geslaagd. Negen eigen composities met fijngevoelige luster nummers en 'danceable jazz' met funky en bluesy grooves omgeven door de geur van sensuele soul. Pretentieloos maar met raffinement. Want met goed doordachte arrangementen en zorgvuldige instrumentatie. Een sfeer van zomers optimisme spreekt uit het repertoire, ongedwongen en onbevangen. De innemende zang van Roos Plaatsman, met goede frasering en dictie, doet soms denken aan die van Billie Holiday met die enigszins timide klank. Daan Kleijn op gitaar en Vincent Grit op toetsen overtuigen met mooie soli. Arthur Buitelaar op bas en drummer Bart-Jan Hogenhuis vormen een stabiele basis. Roos. is een band die een volwassen geluid paart aan een vrijmoedige en ongebonden drang naar creativiteit. Muziek maken is fantastisch. En dat is precies wat je hoort op 'Under the appletree'.
 (Frank Huser)

LILS MACKINTOSH
About crazy
 Maxanter Records

'About crazy' is het zevende album van jazzvocaliste Lils Mackintosh. De uitkomst van haar wens om met hammondorgel te zingen. En dat verlangen van haar begrijp je als je de plaat hoort. Niet alleen vanwege het voortreffelijke orgelspel van Rob Mostert maar omdat haar stem en de 'mood' die Lils Mackintosh in haar zang legt zo natuurlijk samenvloeit met dat typische hammondgeluid. Alsof ze voor elkaar gemaakt zijn. Dat beetje melancholieke, enigszins omfloerste timbre van zowel haar stem als van het orgel. Maar tegelijk ook die swing met de scherpe kantjes, het zwieren met die typerende pregnante accenten en dat volle warme geluid. Dat heeft een hammond en dat kan Lils Mackintosh als geen ander. En daarbij gevoegd de tenorsaxofoon van Clous van Mechelen, die gepassioneerd kan sleuren en slepen maar ook zo tragisch en gemeend weemoedig kan klinken, en het strakke en lichtvoetige spel van drummer Chris Strik, maken 'About crazy' met recht een plaat waar je van kunt dromen. Het lijkt alsof alles klopt, dat de muziek gemaakt is voor deze bezetting en dat Lils Mackintosh deze plaat heeft moeten maken. En wat een genoegen dat we daar getuige van mogen zijn.
 (Frank Huser)

YouTube **Bekijk Lils Mackintosh op You Tube:**
<http://www.youtube.com/watch?v=BqhJXYqhW78>

Heeft u jazznieuws? Bijna 2.800 **JAZZFLITS**-abonnees in Nederland en België lezen het graag! Ons mailadres: redactie@jazzflits.nl

CD-RECENSIES VERVOLG

CARL LUDWIG HÜBSCH'S LONGRUN DEVELOPMENT OF THE UNIVERSE

The Universe is a Disk

Leo Records

Carl Ludwig Hübsch's Longrun Development of the Universe is een heel vreemd, maar ook heel erg leuk bandje. Hoe lang de groepsnaam ook is, zo klein is de bezetting: tuba (Hübsch zelf), tenorsaxofoon (Matthias Schubert) en trombone (Wolter Wierbos). En waar die groepsnaam heel zwaarwichtig en intellectueel klinkt, wordt de luisteraar al vanaf het eerste nummer juist vergast op een lichtvoetig gevoel voor humor. 'The Common Denominator' is dan ook opgedragen aan Carl Stalling, de bedenker van de muziek bij tekenfilms van helden als Bugs Bunny en Daffy Duck. We krijgen dus een heerlijk grillig stuk voorgeschoteld met onverwachte wendingen, hilarische ommezwaaien en onverwachte voetangels en valkuilen. Het geheel wordt ook nog vocaal gekruid met bizarre mono- en dialogen. Na een spervuur aan noten en nootjes is het volgende stuk, 'Common Indetermination', weer van een geheel andere snit. We horen hier dan weer de ultieme verstilling. De drie blazers produceren slechts klanken op de rand van de stilte, en weten daarmee de volledige vijf minuten de spanning vast te houden. De twee openingsstukken zijn exemplarisch voor de rest van de cd: contrasten, humor, verpletterende instrumentbeheersing, extreem dynamiekgebruik, uitgekende composities en verrassende improvisaties. Kortom: alles wat een cd leuk zou kunnen maken. (Herman te Loo)

THAT'S JAZZ Who's Excited?

www.thatsjazz.nl

Robert Veen blijft gefascineerd door de klankkleuren van beroemde orkesten uit het verleden. Hij verkende met zijn Beau Hunks Saxophone Soccette de wereld van Paul Whiteman, met het Beau Hunks Sextette die van de uitzonderlijke geluidspionier Raymond Scott en met de Aces Of Swing de muziek van John Kirby en Charlie Shavers. De culminatie kwam met de wederopstanding van het befaamde showorkest van Jimmie Lunceford. Met een bezetting van maar liefst vijftien man/vrouw met daaraan toegevoegd de drie Peeters Sisters en zanger Shai Shahar. Dit Jimmie Lunceford-project was een enorme onderneming, waarbij alleen al het opsporen van de oorspronkelijke partituren jarenlange arbeid vergde. En dit terwijl er op voorhand echt geen commercieel succes was te verwachten. We mogen ons daarom gelukkig prijzen dat er voor zoveel muzikanten nog andere drijfveren bestaan dan geld

- eigenlijk ondersteunt alleen al het feit dat er inderdaad nog zoveel jazzmusici bestaan deze stelling.

Robert Veen heeft inmiddels, samen met Koos van der Hout alweer een nieuw jazzorkest opgericht: That's Jazz. Met ditmaal een meer uitgebreid repertoire en tegelijk een bescheidener personeel opzet van zeven muzikanten. Robert Veen op sopraan, alt en klarinet, Leo van Oostrom op tenor, Koos van der Hout op trompet, Eric Heinsdijk op trombone, Cajan Witmer op piano. Jan Voogd op bas en Dolf Helge op drums zorgen samen voor een stevige swingsound zoals die ook klonk in de twintiger en dertiger jaren door orkesten als Count Basie en Duke Ellington, en geïnspireerd door solisten als de saxofonisten Johnny Hodges en Benny Carter, klarinettist Barney Bigard, pianist Tadd Dameron en anderen. Betekent dit een krampachtig vasthouden aan het verleden? Nou nee, allesbehalve. Het betekent vooral heerlijke muziek maken, waarbij het verleden terecht een fantastische inspiratiebron vormt. Een belangrijk voordeel van een dergelijke betrekkelijk kleine bezetting is natuurlijk de flexibiliteit en de transparante klankkleur. Daardoor ook komen de solo's zo goed tot hun recht, waaronder zeer gevarieerde door de beide rietblazers. Ook de techniek heeft daar veel mee te maken - geen woud van microfoons en een meersporen-mix waarmee je achteraf nog alle kanten opkunt, maar 'gewoon' twee superieure Neumann-microfoons. Zo blijf je als muzikant zelf deel uitmaken van het uiteindelijke resultaat. En dat leverde een sfeervol en swingend album op, waar ouderwets op te dansen valt maar dat ook heerlijk is bij een sfeervol diner of om zo maar naar te luisteren: That's Jazz...

(Henk de Boer)

Beluister fragmenten van That's Jazz, klik hier:

<http://www.thatsjazz.nl/>

LOTZ OF MUSIC

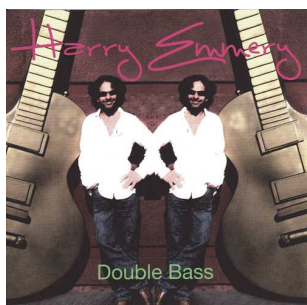
Bite!

LopLop Music (www.loplop.nl)

Fluitist Mark Alban Lotz heeft iets met vissen. De debuut-cd van zijn groep Lotz of Music heette al 'Puassong Dafriek' (een grappige spelling voor 'poisson d'Afrique'), en daarna werden vele van zijn hoezen door onderwater-opnamen gesierd. 'Bite!' is het geluidsdeel van een project dat ook video omvatte. VJ Soundshadow zorgde bij het project voor spannende oceaانبelden, en Lotz en z'n mannen speelden er beeldende muziek bij. De plaatjes moeten we helaas missen, maar de muziek op 'Bite!' kan absoluut zonder. Met de unieke percussie-klanken van Alan 'Gunga' Purves, de speciale (soms zelf gemaakte) fluiten van Lotz zelf, het spel van Albert van Veenendaal op én in de piano en de cello van Lysander Le Coultre wordt een geheel unieke klankwereld geschapen die zich nergens mee laat vergelijken. Soms zijn er strakke, onontkoombare grooves (zoals in 'Habidi Brown Fish' of 'Get Along with Mating Squids'), soms zijn er open geluidsimprovisaties ('Chasing the Clownfish', 'Oops Swallowed'), ongrijpbare onderwaterstukjes ('Fields of Garden Eels'), maar ook ontroerend mooie melodieën, zoals het door Ernst Reijseger gecomponeerde lied 'Tell Me Everything', of Lotz' eigen 'The Bathyscaaf'. Het kwartet kan het allemaal, en verliest zich nergens in z'n eigen veelzijdigheid.

(Herman te Loo)

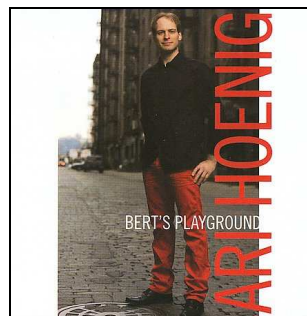
CD-RECENSIES VERVOLG

HARRY EMMERY
Double Bass
Dessa Music (Dee2 Records/Pink Records)

Hoe haal je het in je hoofd om een cd uit te brengen waarop je echt helemaal alleen contrabas speelt? Harry Emmerly is anderhalf jaar met deze zelfbedachte opdracht bezig geweest, het mondde uit in de unieke productie 'Double Bass'. Veertien stukken van ongeveer twee tot drie minuten bevat deze staalkaart van zijn kunnen. Want dat is deze productie met de diversiteit in de composities, het sterk percussief spelen, het gebruik van de 'body' van zijn bas, en de soms kletterende snaren voortkomend uit Emmerly's vinding de 'thumbingtechniek.' Die is enigszins te vergelijken met het 'duimen' van gitarist Wes Montgomery, hoewel Emmerly, meer dan Montgomery, er een flinke dosis energie op loslaat: het knallen van de zweep! Harry Emmerly is al 35 jaar bezig met zijn vak. Hij maakte opnamen of toerde bijvoorbeeld met de saxofonisten Johnny Griffin en Piet Noordijk, de trompettisten Chet Baker en Freddie Hubbard, en zangeres Ann Burton. Langs die paden voerde zijn carrière via vele muzikale omwegen naar dit bijzondere project. Hij haalde het in zijn hoofd, en het kwam er ook uit. Glanzend en wel. Een soort geboorte... (Jaap Lüdeke)

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzblad voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredeacteur:** Hans van Eeden (redactie@jazzflits.nl). **Eindredactie:** Lo Reizevoort en Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Paul Blair (New York), Hessel Fluitman, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jaap Lüdeke, Ton Luiting en Jan J. Mulder. **Fotografie:** Tom Beetz, Jaap van de Klomp en Joke Schot. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Nieuwsdienst:** De nieuwsredactie van **JAZZFLITS** levert nieuwsberichten aan de bladen Jazzmozaïek en Jazz Bulletin. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. **JAZZFLITS-website:** Henk de Boer. Het **JAZZFLITS-*logo*** is ontworpen door Remco van Lis. **Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.**

STRAIGHTAHEAD(?) CD VAN DE MAAND
Maart

ARI HOENIG
Bert's Playground
Dreyfus Jazz

Als ik van de huidige generatie Amerikaanse drummers er twee zou moeten noemen zijn het zonder dralen: Matt Wilson en Ari Hoenig. Die eigenlijk nog onbekende Hoenig (13-11-1973 – Philadelphia) was 12 jaar toen 'Philly' Joe Jones stierf. De vraag is dus of hij zijn stadgenoot nog heeft zien drummen. Maar zelfs als dat niet het geval is, hoeven we ons over de toekomst van drummer/componist en docent Ari Hoenig geen zorgen te hebben. Hoenig is wat je noemt een beweeglijke slagwerker met weinig zitvlees. De energie waarover hij beschikt maakt dat hij om de haverklap opveert om zijn ritmiek met smaak te verdelen over 'skins en cymbals'. Dat leert een blik op YouTube: <http://www.youtube.com/watch?v=7q0dE6Y-1uk> (klik hier). Voor deze cd 'Bert's Playground' heeft Hoenig een tof stel musici (emigranten) uit de stad New York geplukt. Denk aan rietblazer Chris Potter, de Britse alt – tevens coming man – Will Vinson, uit Israël gitarist Gilad Hekselman en bassist Matt Penman. En of drummers tegenwoordig ook componeren? Zeker wel. Hoenig heeft een gevoel ontwikkeld voor stukken die in niets terugvoeren naar de meer gangbare constructies. Al tijdens de intro's van de band hoor je dat de drummer ook de leider is met originele invallen. Op een gestemde drumset speelt hij solo Monks 'Round Midnight.' Niet noot voor noot, maar hij gebruikt de contouren van het stuk, op die manier heeft hij ook Parkers 'Confirmation' al eens bewerkt. Kortom, de avonturen die Ari Hoenig geenszins schuwt zijn ruimschoots aanwezig op deze cd. (Jaap Lüdeke)

Tracks van de cd van de maand zijn in maart te horen in het programma Lüdeke Straightahead(?) op de ConcertZender (iedere eerste en derde dinsdag van de maand om 23.00 uur) en de klok rond op de pc via 'uitzending gemist' van www.concertzender.nl.

GELEZEN IN BN/De Stem

"Voor mij is het belangrijk om integer om te gaan met mijn muziek, om niet te faken. Om eerlijke muziek te maken, recht uit het hart. Datgene te spelen waar de muziek op dat moment om vraagt, het moment proberen vast te pakken. Als dat lukt, dan komt daar natuurlijk veel plezier bij kijken."

Pianist Harmen Fraanje, 14 november 2008

CONCERTVERSLAGEN

Zangeres Frederike Schonis. (Foto: Joke Schot)

FRE = FREDERIKE SCHONIS AND BAND

Bezetting: Frederike Schonis (voc), Nils van Haften (ts, ss en baskl), Ed Baatsen (p), Han Slinger (b) en Joost Kesselhaar (dr).

Datum en plaats: 11 februari 2009, Lantaren/Venster, Rotterdam.

FRE is de band rond de Rotterdamse zangeres Frederike Schonis. En wat was ze trots om op het podium van Lantaren/Venster te staan en haar nieuwe cd te presenteren. Onder de grote groep genodigden waren opvallend veel vrouwen. Met de band heeft ze al heel wat ervaring maar nu is de groep aangevuld met saxofonist Nils van Haften. Frederike zong met een innemende intimiteit. Haar stem is rijper geworden, is duidelijk ontwikkeld en heeft een dieper karakter. Er is meer rust, minder haast en meer inleving, en een voorbeeldige uitspraak. Ze heeft niet de klankkast die de forsere soulzangeressen benutten voor het produceren van een krachtig geluid. Haar zang was als haar postuur; broos maar puur. Ze liet zich niet verleiden met te veel volume te zingen. De band hield hier rekening mee en liet zich niet te veel gelden.

De tien stukken pasten goed in het geheel. Ze waren soms ontleend aan popmuziek zoals 'Here, There and Everywhere' van de Beatles en 'Da Ya Think I'm Sexy' van Rod Stewart, met een steeds maar uitgesteld refrein. Maar ook klonken de standards 'How Deep Is The Ocean' en 'But Not For Me'. Laatstgenoemde begon met een creatief, repeterend basloopje van Han Slinger. De mix van pop en jazz die FRE voorstaat, blijkt niet alleen uit de composities. Schonis wist het repertoire heel toegankelijk te benaderen,

terwijl het instrumentele deel juist wat meer in de jazz-hoek zat. Instrumentaal drijft de band op de capaciteiten van Nils van Haften. Zijn sterke solo's waren heel overtuigend, terwijl hij zich als begeleider beheerst en de zang niet overstemt.

Jazzpromotor Jack Rothuizen overhandigde het eerste exemplaar van de cd 'FRE' aan Frederike. In zijn inleiding liet hij zich er toch weer toe verleiden de jazz in de havenstad te promoten. Het zit nu eenmaal in zijn bloed. "Maar daar komt u natuurlijk niet voor", was zijn conclusie. Samen met Frederike Schonis heeft hij het voor North Sea Round Town het project 'Heldinnen aan de Maas' georganiseerd. Het was een evenwichtig concert waarbij de band harmonisch samenwerkte met de ingetogen zang.

(Peter J. Korten)

DUBBELCONCERT DIMITAR BODUROV EN MARGRIET SJOERDSMA

Bezetting: Dimitar Bodurov (p), Boris Petrov (dr), Cord Heineking (b), Jeffrey Bruinsma (viool) en Margriet Sjoerdsma (voc).

Datum en plaats: 13 februari 2009, De Lawei, Drachten.

Na afloop van het dubbelconcert van pianist Dimitar Bodurov en zangeres Margriet Sjoerdsma onder de vlag van de Stichting Jazz Impuls, had ik gemengde gevoelens. De Bulgaarse pianist Bodurov leverde voor de pauze een fijnzinnige set af. Hij toverde mooie sfeerbeelden tevoorschijn. Hoewel de oneven maatsoorten over elkaar heen buitelden, klonk het toch volstrekt natuurlijk. Bodurov hield het klein, speelde genuanceerd en met gevoel. Het stuk 'Mamo', Moeder, was hier een goed voorbeeld van. De invallende slagwerker Boris Petrov, ook een Bulgaar, paste perfect in het klankbeeld en bassist Cord Heineking speelde prima partijen. Na een enige tijd kwam violist Jeffrey Bruinsma als vierde man op het podium. Dat was een verrijking. Zijn openingsstuk leek verdacht veel op de muziek van de Speelman op het dak uit de musical 'Anatevka', maar dan drastisch gemoderniseerd. Het gemak waarmee hij bijdroeg aan de muziek van het trio, tekent de kwaliteit van deze improvisator. Het slotstuk van zijn hand, 'After dark', was een spannend modern/serieus stuk, met wringende akkoorden en dubbeltonen. Na de pauze stond zangeres Margriet Sjoerdsma centraal en schikte de musici zich in de rol van begeleider. Na haar eerste song waarschuwde ze dat het daarna anders zou worden: meer de popkant op. Helaas klonk de swing van haar begeleiders toen niet altijd meer door in de zang van de volop bewegende Sjoerdsma. Het leek dan wel of er twee verschillende sporen werden gevolgd: op het ene werd gespeeld en op het andere gezongen. Als Sjoerdsma zich concentreerde op de zang, bijvoorbeeld in een ballad, klopte het wel. Dan balde de kracht van de begeleiding en de zang zich samen. Datzelfde deed zich voor toen Jeffrey Bruinsma zich weer bij het gezelschap voegde. Mogelijk kreeg de zangeres op dat moment minder bewegingsruimte op het podium, waardoor haar bewegingen minderden en de zang zich meer in de muziek voegde. Misschien trok de violist haar met zijn spel naar de jazzkant van het zingen. Vanaf dat moment ontstond er een eenheid met de begeleiding. Het werd jazz. Dat kwam het concert ten goede. (Hessel Fluitman)

[...vervolg concertverslagen op pagina 18](#)

IN GESPREK MET...

TROMPETTIST ERIC VLOEIMANS

Terwijl poes Gozer op het uiterste hoekje van de grove eiken eettafel ligt, zit Eric Vloeimans op zijn praatstoel. JazzFlits stelt de trompettist een aantal vragen over zijn huidige activiteiten.

Is Nederland nog wel groot genoeg voor iemand die we wel het boegbeeld van de Nederlandse jazz kunnen noemen?

"Ik zeg altijd: mijn muziek is voor miljoenen, alleen heb ik ze nog niet allemaal bereikt. Ik heb dat wel vaker gezegd in interviews, ik meen het echt. Ik speel gelukkig vrij veel en mijn cd-verkoop groeit. Maar als ik in mijn begintijd net zo goed was als nu, dan had ik wel 20.000 cd's verkocht. Mijn populariteit groeit en toch daalt de cd-verkoop wereldwijd. Van mijn groep Gatecrash zijn er ongeveer 6.000

stuks verkocht. Tien jaar geleden verkocht Wynton Marsalis in Nederland achthonderd exemplaren, maar ik weet natuurlijk niet wat hij wereldwijd verkoopt. Maar dat was je vraag natuurlijk niet. Er valt heel veel in de wereld te ontdekken. Ik wil graag in Nederland blijven spelen en ik wil ook heel graag buiten Nederland spelen. Ik ga dit jaar naar China, Japan en Australië en ik speel ook in Italië en Amerika, maar ik zie Nederland als een belangrijk deel

van mijn markt. Eigenlijk zie ik Europa als belangrijk gebied. En er zijn gelukkig heel veel goede festivals in Europa.

Toch doe ik wel veel uiteenlopende projecten in ons land. Ik heb vorig jaar samengewerkt met Spinvis, Eric de Jong. Ik heb op de Holleeder-tapes gespeeld en daar is een singleje van gemaakt. Het resultaat hebben we samen gepresenteerd met Gatecrash. Eerst was ik gast in zijn band en daarna was er een optreden van Gatecrash. Het publiek voor Spinvis bleef bij het tweede concert en was enorm enthousiast. Neem nu het stuk van columnist Martin Bril. Op 6 februari had zijn column in de Volkskrant de titel 'Waarom een trompet bevrijdt'. Hij schrijft enthousiast over mijn cd 'Summersault' terwijl hij toegeeft mij niet te kennen. Bril is een columnistinstuut en enorm veel mensen lezen die krant. Ook mensen die nog nooit van mij gehoord hebben, dus dat is welkomme publiciteit. (zie ook pagina 19, red.)

Soms is Nederland toch echt te klein. Als ik word uitgenodigd met een groep te spelen moet ik soms vriendelijk bedanken. Want als ik erop inga, ben ik gelijk de 'gigs' voor mijn eigen band kwijt. Ik moet juist die gelegenheden bewaren voor mijn eigen projecten zoals Fugimundi en Gatecrash. Joris Teepe belde me laatst om met Yuri Honing en Gene Jackson een tour te doen van ongeveer vijftien concerten in Nederland, maar ik heb er vriendelijk voor bedankt. Als die concerten in Duitsland of in Frankrijk

zouden plaatsvinden zou ik mijn eigen projecten niet in de weg zitten. En als iemand mij vraagt om een tour te doen met een strijkkwartet in klassieke zalen, kan ik daar ook wel op ingaan. Je ziet: Nederland is wel én niet te klein. Het is heel betrekkelijk."

Gaat Bojan Z., met wie je recentelijk toerde, je in Frankrijk introduceren?

"Bojan is een soort nationale held in Frankrijk. Hier is hij nog niet zo bekend. Ik heb geleerd dat je zo min mogelijk verwachtingen moet hebben, want als je iets ontzettend graag wilt, dan gebeurt het juist niet. Gelukkig speel ik met heel wat goede pianisten zoals John Taylor en Florian Weber. Weber is van een volgende generatie en hij wordt steeds beter. Ik heb een paar keer met hem gespeeld op Duitse festivals. Hij is nu de pianist van Lee Konitz en hij heeft gezegd dat hij mij op zijn volgende cd als gastspeler bij het trio wil hebben. Ik ben niet op dat soort uitnodigingen uit. Veel mensen denken dat het pas goed met je gaat als je veel in het buitenland speelt. Ik ben nu drie keer in Amerika geweest.

Dave Douglas heeft me uitgenodigd in de Jazz Standard, ik heb een Amerikaanse concerttour gedaan en tijdens die concerten met mijn groep Fugimundi een live-plaat gemaakt. Als je erover nadenkt wat je allemaal nog niet hebt, word je ontzettend ongelukkig, maar ik heb geleerd mijn zegeningen te tellen. Henny Vrienten van Doe Maar zei: "Maak wat je wilt maken, maar verpak het zo, dat het ook klopt." Maken wat je echt wilt maken gaat heel ver. Dat gaat over het hart. Wat doe ik met hart en ziel? Doe ik in mijn leven wat ik heel erg leuk vind? Doe ik waar ik van geniet? Je moet je levensgeluk voeden met wat je doet. Ik geloof dat ik daarin redelijk gelukkig ben, want ik doe wat ik wil."

Heeft het spelen met Amerikaanse musici je mening over Europese jazz veranderd?

Vloeimans denkt lang na. "Dat vind ik heel moeilijk te beantwoorden. Er komt iets anders in me op dan het antwoord op je vraag. Ik vond het heel interessant om het Amerikaanse publiek te ontmoeten. Ik had best mijn vooroordelen over Amerika. Amerikanen weten het altijd beter en het is net alsof alles door hen is uitgevonden. Natuurlijk, jazzmuziek is daar uitgevonden. Daarna hebben ze de muziek over de wereld gebracht. Dan is het een logisch gevolg dat musici daar hun eigen ding mee doen. Dat

gebeurt zelfs in India. Ook zij hebben hun eigen manier van improviseren. Maar dat betweterige, dat zij wel eens even gaan vertellen hoe de wereld in elkaar zit, dat vind ik arrogant. Ik was dus niet enthousiast over het idee om naar Amerika te gaan. Kan je het je voorstellen? Er komen drie van die gasten uit Europa en die spelen van die eigenwijze muziek. Zou er überhaupt wel iemand naar komen luisteren? Wat me al eerder verteld was, is toen waarheid geworden. Het Amerikaanse publiek is zó leuk! Ik heb er zo van genoten!"

[...vervolg op de volgende pagina](#)

"Als twee jongetjes die nieuwsgierig in de zandbak aan het spelen zijn, zo wil ik muziek maken; vanuit een soort kind-energie. Vandaar ook 'Summersault'. Die titel heeft een heel diepe betekenis voor mij. Dat is je kind-zijn overbrengen door middel van muziek. Dat is eigenlijk je diepste wezen. Dat gaat over speelsheid en vrolijkheid en ook over huilen natuurlijk. Peter Masseurs, solotrompettist van het Concertgebouworkest, zei een keer tijdens een workshop: "Beste jongens en meisjes, iedereen heeft een kindje in zich. Laat je dat op het conservatorium niet afpakken." Ik begreep heel goed wat hij bedoelde. Dáár gaat 'Summersault' over. Het Amerikaanse publiek was helemaal niet onverschillig of verwaand. Ze waren juist nieuwsgierig. Ik stond in een club waar Bill Frisell de avond voor mij speelde, en de week ervoor stond Wayne Shorter er. De mensen keken blij en verwachtingsvol en ze kenden me niet eens. Bij Bill Frisell zaten 250 tot 300 mensen en ik denk dat er bij mij ongeveer 250 waren. Tijdens de tweede set waren er misschien maar zestig. Dat was niet veel, maar zelfs bij Wayne Shorter was het niet vol! De kaartjes kosten wel 80 dollar in het weekend. Ook daar is het crisis. Maar als je het goed doet, dan vreten ze je op man!

Maar dat is nog steeds geen antwoord op jouw vraag. Natuurlijk wordt een muzikant altijd beïnvloed door allerlei factoren in zijn leven; naar wie hij luistert en met wie hij speelt. Een anekdote. Mijn eerste klapper was het spelen in de Avatar-studio met Joey Baron, Marc Johnson en John Taylor. Met John Taylor had ik al een beetje gerepeteerd en ik ontmoette in die studio mijn grote helden. Daarna ging het heel vlot. Het was ook niet de moeilijkste muziek, maar dan nog, elke take was raak. Het ging allemaal heel snel en heel professioneel. Na mijn solo in 'Millenium Years Away' dacht ik: Wauw! John Taylor ging er na die solo als een engel met mijn muziek vandoor. Ik stond daar bijna te janken. Dit is mijn muziek en zij spelen het. Ik was helemaal geëmotioneerd. Er werd opgenomen vanaf half twee en half acht waren we klaar. 'Bitches And Fairy Tails' was geboren. Zo zie je maar, je wordt getekend door iedereen met wie je speelt. Niet per se door Amerikanen. Het is heel bijzonder als het echt klikt. Miles Davis zei: "Zoek ideeën bij je spel, dus zorg dat het bij jou past." Maar daar hoort natuurlijk ook bij: zoek mensen die bij jou passen. Er zijn veel goede musici in Nederland. Maar ik zou toch niet met iedereen willen spelen. Soms klikt het niet. Als iemand alleen maar strikt en strak bebop speelt, dan kan ik daar wel mee spelen maar zo wil ik niet klinken. En dat is het punt eigenlijk. Met Bojan Z. ging dat goed, net zoals het goed klikt met Jeroen, Harmen, John Taylor en Florian."

Moet de jazz in ons land wat jou betreft gepromoot worden?

"Ik zal een voorbeeldje geven. Op één van mijn eerste 'gigs' in Amerika, in Washington, werden we naar 'Twins', een kleine club gebracht door een kleine, zwarte goedlachse taxichauffeur. We stapten in zo'n grote, oude, krakke-tikkige bak en er stond keihard Coltrane aan, in zijn meeste vrije periode en keihard! Geweldig! Kan jij je dat voorstellen dat zo iets in Amsterdam gebeurt? Ook in een

supermarkt klonk soms jazzmuziek. Daar hoorde ik 'Caravan' van Ellington in een supermarkt. Dat hoor je hier nooit. Maar in Amerika is het een deel van de cultuur. Als de jazz gepromoot zou worden, zou ik meer speel mogelijkheden krijgen en het zou de cd-verkoop kunnen vergroten. Dat zou niet gek zijn. Nu er nauwelijks meer jazz te horen is op de radio en de televisie, is het wel lastig als je jezelf alleen maar kunt laten horen in 'De wereld draait door', en dan maar drie minuten lang. Het is op zich prachtig, want er kijken heel veel mensen naar. Daardoor weten ze dan wel wie je bent maar is er geen ruimte om echt iets te laten horen. Waar zijn die Duitse tv-programma's, 'Ohne Filter' heette dat geloof ik? Met Zawinul, de Brecker Brothers, Miles Davis. Er werden hele concerten uitgezonden. Daar gaan wij in Nederland toch niet zo goed mee om. Als ik uit was op commerciële successen had ik die hit al lang gehad. Ik speel meer vanuit mijn gevoel en ik zal mijn gevoel nooit aanpassen aan de wens van de massa. Dan zou ik mezelf verloochenen."

Hoe verschilt de cd die in december is opgenomen van de twee live-cd's van Gatecrash?

"Eigenlijk heel simpel: waar de eerste twee cd's ophielden gaat de derde verder. We zijn in de oorspronkelijke lijn doorgegaan, en we hebben geprobeerd om een stukje diepte in te gaan. We wilden een diepere laag aanboren. We hebben veel gerepeteerd en ook sommige stukken live gespeeld. Zoals 'Parade'. Daardoor is het repertoire meer doorleefd. De live-opnamen die we maakten met Fugimundi komen in april uit, de Gatecrash-cd verschijnt in september. Er komt ook een JazzImpuls-tour eind dit jaar met Gatecrash. Voor de pauze speel ik met pianist Jeroen van Vliet en zangeres Fay Lovsky en na de pauze met Gatecrash. In 2010 ga ik weer naar Amerika en er komt een heel grote tour van een maand met Gatecrash in Japan, China, Australië en ook India."

Nederland is niet te klein voor Eric Vloeimans, maar Eric Vloeimans is ook niet te groot voor Nederland.

"Laat ik het zo zeggen. Nederland is het land waar ik geboren ben. En dat heeft een heel speciale plek voor mij. Ik zal nooit minderwaardig over Nederland praten. Ik heb heel veel enthousiaste fans en leuk publiek. Ik heb nog veel boeiende dingen te doen. Ik ga graag van huis, maar kom ook graag weer thuis.

Het is erg fijn om in Nederland weg te zijn. Het is ook goed om op andere plekken in de wereld ervaringen op te doen en andere mensen te ontmoeten. Ander publiek geeft weer andere energie. Soms reis ik heel veel voor weinig mensen. Daar sta ik niet zo bij stil. Ik wil mooie muziek blijven maken. Als ik niet tevreden zou zijn over mijn spel en het publiek zou het toch mooi vinden, zou het toch niet goed zijn. Dan zit ik zelf niet lekker in mijn vel. Het is continu zoeken naar balans."

(Peter J. Korten, fotografie Joke Schot)

ACHTERGROND

BLUE NOTE: THE LAST MAN STANDING?

Heeft het zeventig jaar oude Blue Note-label nog toekomst? Die vraag stelt jazzjournalist Nate Chinen op 7 februari in een stuk in de New York Times. Kan Blue Note zowel een toonaangevend jazzlabel als een winstgevend platenlabel zijn? En wat gebeurt er als Bruce Lundvall (73), die het label al 25 jaar leidt, vertrekt? Is hij 'the last man standing'?

"One of the first things that Alfred Lion said to me was: What are you going to do to be commercial?," vertelt Lundvall in de krant over het moment dat hij in 1984 de leiding van Blue Note overnam. Zou Lion, een van de oprichters van het label, hem die vraag nu hebben gesteld, dan zou Lundvall hebben gezegd: 'platen maken voor de 'adult sophisticated pop area' van de markt'. Daar behaalt Blue Note tegenwoordig zijn verkoopsuccessen. Zoals 175.000 exemplaren van 'Lay it Down' van soulzanger Al Green, dat daarmee het best verkochte Blue Note-album van 2008 was. Of het live-album van trompettist Wynton Marsalis met countryster Willie Nelson, dat Al Green met honderdduizend verkochte exemplaren vorig jaar op enige afstand volgde. Verkoopcijfers die overigens in het niet vallen bij Blue Note's grootste klapper in die nieuwe markt. Die maakte het label enige jaren geleden met het debuutalbum van zangeres Nora Jones, dat tot nu toe maar liefst tien miljoen keer werd verkocht.

Lundvall blijft echter een open oor houden voor jazzmusici, zo vertelt hij, ook al komen die producties vaak ternauwernood uit de kosten. Zoals het debuutalbum van gitarist Lionel Louke, dat vorig jaar uitkwam en wereldwijd goede kritieken kreeg. De teller bleef echter tot nu toe staan op zesduizend verkochte exemplaren. En dat is tegenwoordig al aan de hoge kant, zegt Nate Chinen. Lundvall: "With the serious jazz artists you look to break even or make a small profit. You keep the budgets in line, do the best marketing job that you can, and stay with the artist as they develop." Want daar is de hoop op gevestigd. Dat een artiest een gevestigde waarde wordt en dan in de loop van de jaren blijft verkopen. Zoals het album 'Blue Train' (1957) van saxofonist John Coltrane, dat vorig jaar nog vijftienduizend keer werd verkocht of 'Maiden Voyage' (1965) van pianist Herbie Hancock, dat in 2008 tienduizend keer over de toonbank ging. Ooit leverde de catalogus Blue Note de helft van de jaarlijkse inkomsten op, maar inmiddels is dat nog maar een derde. Dat komt omdat de markt voor de goedverkopende klassiekers op den duur toch verzadigd raakt, zegt Lundvall.

Vorig jaar besloot het label geen platen meer te leveren waarvan er jaarlijks minder dan 350 worden verkocht. Dat leidde tot veel commotie onder de liefhebbers. Lundvall zegde toe voorzichtig te zijn en het besluit voor belangrijke titels te heroverwegen, maar de toekomst van deze albums ligt toch bij digitale verkoop via internet, zo benadrukt hij.

Blue Note is eigendom van EMI en dat bedrijf is weer in handen van een hedgefund. Toch hoeft volgens EMI's A&R-man Nick Gatfield niet te worden gevreesd voor de toekomst, zo verzekert hij in de New York Times: "Blue Note as a label and a heritage is very important to EMI. There is

no question that it's going to be just a catalog. It needs to flourish and grow." Lundvall heeft daar wel vertrouwen in. Hij gelooft niet dat EMI zich met het artistieke beleid van het label zal bemoeien, tenminste, zolang er geen verlies wordt gemaakt: "They seem to think we know what we're doing after all these years." Toch vraagt jazzjournalist Chinen zich af wat er zal gebeuren als Lundvall vertrekt.

Lundvall doet daar zelf geen uitspraken over. Saxofonist Greg Osby, ooit onder contract bij Blue Note, is pessimistisch over de toekomst: "He's the last man standing. He's Clint Eastwood. And when he saunters into the sunset, I don't see it."

(Hans van Eeden)

BUITENLANDSE INVLOED OP JAZZ IN NEDERLAND VALT OOSTERBUUR OP

Mensen die bij Nederlandse jazz nog steeds denken aan de geïmproviseerde muziek van eind jaren zestig moeten hun beeld dringend bijstellen. Dat constateerde de Duitse journalist Reiner Kobe eind vorig jaar tijdens de Dutch Jazz Meeting na het horen van achttien Nederlandse formaties. Vooral de buitenlandse invloeden in de Nederlandse jazz vielen hem op.

Die invloeden hoorde Kobe niet alleen in de muziek terug, maar zag hij ook naar voren komen in de vele nationaliteiten van de optredende musici. Die veelheid heeft naar zijn mening alles te maken met het hoge niveau van de jazzafdelingen van de conservatoria. Die trekken veel buitenlandse talent naar Nederland.

In het januarinumnummer van het Duitse blad Jazzeitung doet Reiner Kobe verslag van zijn bezoek aan de Dutch Jazz Meeting: "Viele Pianisten waren zu hören mit solidem Handwerk wie Wolfert Brederode und Bert van den Brink. Michiel Borstlap erging sich in richtungslosem Energie-spiel." De aanwezigheid van drummer Pierre Courbois deed

DUTCH JAZZ MEETING
AMSTERDAM DECEMBER 2008

Kobe goed: "Der Schlagzeuger trommelte locker eine junge Truppe vor sich her." Niet alle muzikale kruisbe-

stuivingen vielen bij de Duitse journalist in de smaak: "Was soll man mit einem Aufguss des Buena Vista Social Club an-fangen oder einem gefälligen Monk-Stück auf dem Hackbrett? Was gemischt wird, ist nicht immer bekömmlich und schmeckt fad." Het Starvinsky Orkestar van Martin Fondse wist wel te boeien: "Interessant die Spannungen zwischen Improvisation und Komposition." Ook de zang viel in de smaak: "Manchmal gab Gesang dem Ganzen die Würze, machte es verdaulich. Die zierliche Solinger Sängerin Esra Dalfidan vermittelt geschickt zwischen Jazz und türkischer Musik mit ausdrucksstarker, klarer Stimme." Reiner Kobe bezocht ook de informatiemarkt, waar meer dan honderd bands zich presenteerden: "Man fragt sich, wie sich auf dem vergleichsweise kleinen musikalischen Territorium dieses Landes überdurchschnittlich viele Musiker zu behaupten in der Lage sind. Sie sind, so die Annahme, auf Präsenz im Ausland angewiesen."

De Duitse journalist is goed te spreken over de Dutch Jazz Meeting. Hij noemt het evenement voorbeeldig en een prima plek om internationale contacten te leggen en ervaringen uit te wisselen.

(Hans van Eeden)

NEW YORK CALLING

Door Paul Blair

TED NASH: A MOVING FORCE

Odeon is Ted Nash's baby, a tango-inflected quintet blending the voices of accordion, violin, tuba and percussion with Nash's own saxophone, clarinet and flute work. During their three evenings at the Jazz Standard this month, its members will include accordionist Bill Schimmel, violinist Nathalie Bonin, tuba man Clark Gayton (who also doubles on trombone) and drummer Tim Horner. Much of the group's repertoire will be familiar to those who've enjoyed two Odeon CDs: 'Sidewalk Meeting' (Arabesque, 2001) and 'La Espada De La Noche' (Palmetto, 2005).

Saxofonist Ted Nash. (Foto: pr Ted Nash)

"This gig at the Standard is part on an extended tour our group is making," says Nash, "up into Canada and then to several American venues. I handled all the logistics myself. That always involves a lot of headaches, putting things together. But I also work a lot as a sideman – for example, with the Lincoln Center Jazz Orchestra. In a situation like that, everything's taken care of for you. As a result, it can be tempting to just sit back and not do too much hustling for gigs of your own."

Years ago, Nash spent varying periods in large ensembles led by Don Ellis, Louie Bellson, Toshiko Akiyoshi and Quincy Jones. What did he learn from them about leadership?

It's important as a leader that people working for you understand your vision and feel eager to help you to realize it.

"Well, for one thing," he says, "all those bandleaders were also writers, so each had a unique musical vision. It's important as a leader that people working for you understand your vision and feel eager to help you to realize it. Fronting a group, you first have to feel sure of your own music, then inspire your band members to feel that they're partnering with you to reach certain goals."

"I grew up in Southern California and was immersed in music quite early because both my father and my uncle were prominent studio musicians with loads of big band experience. As a teenager, I even had a little bit of a local reputation myself – you know, like, 'Hey, this kid can play bebop and he's only seventeen!' I suppose I could have been pretty comfortable financially just by staying on in that scene. But I began hearing interesting stuff coming out of the East Coast that just wasn't available around Los Angeles. L.A. simply didn't have the intensity of the New York music world, or the sheer numbers of hardcore committed players. So near the end of 1978, I decided to follow my heart and try my luck here."

"Of course, new players arriving in New York always have to get at the back of the line. That was a bit of a shock for me and I had to spend considerable time in the woodshed. I was lucky, though, because some of the established L.A. guys had urged me to phone their New York musician friends once I'd arrived. I brought a list of thirty or forty contacts and called every single one of them – big names like Mike Brecker, Chuck Israels, Bobby Rosengarden and so on. Everyone was very nice. 'You want to make this rehearsal? You want a sub job for next Thursday night?' So one thing leads to another. For example, Mel Lewis and my father had been roommates with Tex Beneke's band back in the 50s and I ended up playing alto in Mel's Monday night Vanguard band for ten years, starting in 1981."

"Over the past decade, my role within the Lincoln Center Jazz Orchestra has changed somewhat. Wynton originally hired me, I guess, because he liked my clarinet playing. That's what he'd heard me do in a group led by Marcus Roberts. But these days, I'm featured on other reed instruments as well. Also, I'm doing more writing and orchestrating of original music for the band. One example is my composition called 'Portrait In Seven Shades,' an hour-long piece that we premiered a couple of years, in partnership with the Museum of Modern Art. We subsequently recorded it and that album ought to be issued this spring. We'll also be performing that work in the course of the orchestra's upcoming tour, then hopefully presenting it again at a New York concert later this year."

It should be noted that Wynton Marsalis has appeared as a sideman himself on two earlier Ted Nash albums: 'Rhyme & Reason' (Arabesque, 1999) and 'Still Evolved' (Palmetto, 2003). Also worth mentioning is the fact that the most recent Nash CD, 'The Mancini Project', has won the affection of radio listeners and sold considerably more copies than the average jazz release.

Paul Blair is editor of the New York jazz monthly called *Hot House* and also a tourguide who leads jazz-focused walking tours in Manhattan and Brooklyn. For details, visit www.SwingStreets.com.

FESTIVALS

BOOGIE WOOGIE FESTIVAL HOLLAND

Regardz Hotel Heerlijkheid, Ermelo
7 maart 2009

Met onder anderen: Lila Ammons, Big Jay McNeely, Rob Agerbeek, Jo Bohnsack, Stefano Franco en Martijn Schok. (<http://www.boogiepromotionsholland.nl/>)

Speciale gast van het Boogie Woogie Festival is Lila Ammons, die speciaal voor haar optreden naar Europa komt. De zangeres is de kleindochter van boogie woogie-pianist Albert Ammons. Ook in het oog springt de aanwezigheid van de 'King of the Honkers', saxofonist Big Jay McNeely.

Big Jay McNeely. (Foto: Wil Wijnhoven)

Of hij als inmiddels 81-jarige in Ermelo nog zijn 'bar walk' ten beste zal geven (waarbij hij al spelend de zaal ingaat, over de bar loopt en via een omweg weer op het podium belandt) is de grote vraag. Alle optredende musici worden begeleid door de band van de Nederlandse pianist Martijn Schok, aangevuld met gitarist Stephan Jankowski. Tevens treden de dansers van Swing Club Boogie World op, met in hun gelederen de Nederlands kampioenen boogie woogie-dansen.

Heeft u jazznieuws? Zo'n 2.800 **JAZZFLITS**-abonnees in Nederland en België lezen het graag! Ons mailadres: redactie@jazzflits.nl.

UTRECHT JAZZFEST

10 t/m 14 maart 2009
www.utrechtjazzfest.nl

UTRECHT JAZZ FEST

Rasa, Tivoli, Vredenburg, SJU Jazzpodium, Utrecht
10 tot en met 14 maart 2009

Met onder anderen: Ineke van Doorn, Gijs Hendriks, Michael Baird, Ken Vandermark, Jeroen van Vliet, Kyteman's Hiphop Orkest en Toots Thielemans. (<http://www.utrechtjazzfest.nl>)

'Van lunchconcert tot nachtprogramma, van jong aanstormend jazztalent tot gevestigde namen, van comfortabele jazz tot hedendaagse impro', zo omschrijft de organisatie het programma van het komende Utrecht Jazz Fest. De openingsavond is voor jong aanstormend talent, er zijn lunchconcerten (solo piano) in Vredenburg Leeuwenbergh, aan het begin van elke avond is er vrije improvisatie op het SJU Jazzpodium en na de avondconcerten op diverse podia starten op datzelfde Jazzpodium nachtelijke sessies en afterparties.

JAZZVIBES

Theater De Tamboer, Hoogeveen
6 juni 2009

Met onder anderen: Renske Taminiou Band, Martijje Lubbers Band, Klatwerk3 & Jan Glas, Fay Claassen, Anne Guus Teerhuis Trio, John Engels/Joost Swart/Eduardo Blanco/Jean-Louis Rassinfosse Quartet en de bigband van het Prins Claus Conservatorium. (<http://www.jazzvibes.nl>)

In de programmering van Jazz Vibes ligt de nadruk op musici uit het noorden van het land. De eerste editie in de zomer van 2008 had onder anderen Room Eleven, New Cool Collective en zangeres Francien van Tuinen op het programma en trok achthonderd bezoekers. De organisatie hoopt dat aantal dit jaar minstens te evenaren. De bovengenoemde musici treden 's avonds op. Overdag zijn er optredens van diverse bands van het conservatorium. Hun docenten, onder anderen Joris Teepe, Joost van Schaick en Kurt Weiss, geven 's avonds een concert.

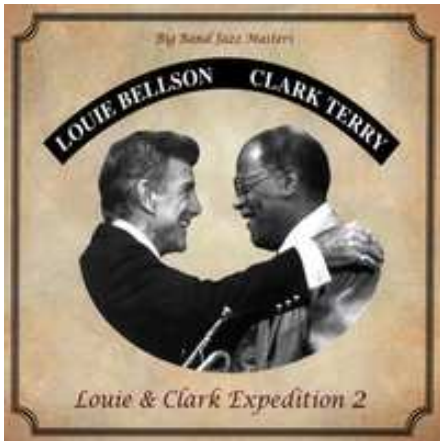

VARIA

VERVOLG NIEUWS VAN PAGINA 1:

SUBSIDIES VLAAMSE JAZZ

In de Vlaamse krant De Standaard zegt Heylen op 18 februari te vrezen voor een kaalslag in zijn stad: "De lat ligt onbereikbaar hoog voor nieuwe dossiers of initiatieven van minder voorspelbare snit." En dat terwijl hij zijn stad wil uitbouwen tot jazzstad. "Ook buiten Antwerpen vang ik signalen op dat jazz het slachtoffer dreigt te worden van deze subsidieronde. De Werf in Brugge zou de deuren moeten sluiten. Projecten van individuele muzikanten overal in het land krijgen weinig of geen krediet. De studie van Simon Korteweg uit 2006, die signaleert dat de jazz-sector in Vlaanderen drie keer meer geld moet krijgen, lijkt tijdens deze subsidieronde niet gehonoreerd te worden", aldus Heylen. Inmiddels hebben diverse betrokkenen bezwaar aangetekend tegen de beoordeling in de adviezen. Tevens zijn tal van handtekeningenacties gestart. Uiteindelijk beslist de Vlaamse regering.

De laatste cd van Louie Bellson.

LOUIE BELLSON

Louie Bellson speelde in de jaren zestig voor korte tijd bij Count Basie en voor speciale projecten andermaal bij Ellington. Bellson trad in 1952 in het huwelijk met zangeres Pearl Bailey en was jarenlang de muzikaal leider van haar begeleidingsorkest. Gedurende de jaren vijftig en zestig was Louie Bellson ook regelmatig onderdeel van Jazz at the Philharmonic. Bellson had tientallen jaren lang zijn eigen bands. De laatste editie ging als Big Band Explosion door het leven. De lijst van namen met wie de overleden drummer samenwerkte en op wier platen hij is te horen, is indrukwekkend. Een greep: de saxofonisten Benny Carter, Gerry Mulligan en Stan Getz, zangeres Sarah Vaughan, de pianisten Oscar Peterson en Art Tatum, en trompettist Louis Armstrong. In mei 2007 maakte Bellson opnamen met een bigband en als gast trompettist Clark Terry. Onder de titel 'Louie & Clark Expedition 2' verscheen dit album begin 2008 (zie afbeelding). Louie Bellson werd in 1994 benoemd tot NEA Jazz Master.

 Bekijk Louie Bellson op You Tube:
<http://www.youtube.com/watch?v=nBQWaCLIK9Y>

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN VAN PAG. 12:

LÉAH KLINE MEESLEPEND EN SWINGEND

Ouderwets meeslepend en swingend was het optreden van zangeres Léah Kline zondag 15 februari in jazzclub Langs de Lijn in Bussum. Ze trad op met onder anderen pianist Rob van Kreeveld en tenorsaxofonist Ferdinand Povel. Kline wist zowel de muzikanten als de bezoekers om haar vinger te winden in een wervelende show. Zelfs Ferdinand Povel - normaal toch niet de meest uitbundige - ging helemaal uit zijn dak. Overigens wordt Léah Kline genoemd in het nieuwste boek van Scott Yanov over de vijfhonderd beste jazzvocalisten ooit. (Tekst en foto: Henk de Boer)

PLAYLIST LÜDEKE STRAIGHTAHEAD(?):

De volgende nieuwe cd's zijn **dinsdag 3 maart** om 23.00 uur te horen in het programma Lüdeke Straightahead(?) op de ConcertZender:

The Blue Note Seven
 Mosaic (Blue Note Rec.)
New Morning/Jeroen Vrolijk
 A New York Project (jeroenvrolijk.nl)
Harry Emmerly
 Double Bass (Dessa Music/Dee2 Rec.)
Sonny Rollins
 Newk's Time (1958) (Blue Note Rec.)
Louie Bellson
 Hot (Limelight Rec.)
Mat Mathews
 The Modern Art of Jazz (1956) (Dawn Rec.)
Ari Hoening
 Bert's Playground (Dreyfus Jazz)
JD Allen
 I am, I am (Sunnyside Rec.)
Enrico Rava
 New York Days (ECM)

Lüdeke Straightahead(?) wordt samengesteld en gepresenteerd door Jaap Lüdeke. Na de uitzending is het programma dag en nacht terug te beluisteren via 'uitzending gemist' van <http://www.concertzender.nl> (klik hier).

roots in the heart of amsterdam

van Peter J. Korten

Vrijdag **6 maart** in De Doelen: Het Trio **Jeroen van Vliet** bestaat naast de toetsenist uit Frans van der Hoeven op bas en Pascal Vermeer op drums. Wie hun cd 'The Poet' kent, weet genoeg. Dit soort intieme concerten geven je weer energie!

Jim Black & AlasNoAxis speelt op zaterdag **7 maart** 2009. Deze geweldige band was al eerder in Lantaren/Venster. AlasNoAxis wordt beschouwd als de beste elektrische jazzband van deze tijd. In The Guardian werden ze zo beschreven: "Stelt u zich een combinatie voor van Jan Garbarek, cool jazz, Nederlandse avant-garde, Bill Frisell, een rockband en Black Sabbath en je komt in de buurt van AlasNoAxis." Drummer Jim Black schreef alle composities. Naast hem staan: Chris Speed (s, kl), Hilmar Jensson (g) en Skuli Sverrisson (b).

Het is de vraag of het concert van saxofonist **Wayne Shorter** in Lantaren/Venster (vrijdag **13 maart**) op dit moment uitverkocht is. Shorter komt met een sterbezetting: John Patitucci (b), Danilo Perez (p) en Brian Blade (d). Sinds 2001 spelen ze met elkaar. Wie het concert moet missen moet dan maar de Miles Davis-cd 'Live at the Plugged Nickel' (met Shorter!) in de cd-speler leggen.

Dezelfde avond (**13 maart**) start een driedaags festival in Rotterdam: het **Redsound Festival**. In Staal (in de beurs aan het Beursplein) speelt een initiatief van bassist Stefan Lievestro: Lievestro/Wogram/Fraanje/Steidletrio. Deze groep speelde fenomenaal op editie 2007 van het Festival Jazz International Rotterdam. Een unieke kans om ze nog eens te horen. Na de pauze komt het trio Braamdejoedevatcher met als gast trombonist Nils Wogram. Daarna volgt een afterparty met DJ MoodFood.

Dinsdag **17 maart** spelen de **Buzz Brothers** in DIZZY. The Buzz Bros Band is in 2001 in het leven geroepen door gitarist Marnix Busstra en zijn broer, pianist Berthil en heeft een zeer herkenbaar geluid. Hun muziek is avontuurlijk, 'vrij geïnterpreteerde elektro-akoestische funky' jazz met een etnisch tintje.

Trompettist **Lew Soloff** komt op **21 maart** naar Lantaren/Venster. De Amerikaan speelt dan met twee interessante Fransen: Jean-Michel Pilc op piano en François Moutin. Drummer is Billy Hart. Vooral naar Pilc ben ik erg benieuwd.

Op vrijdag **27 maart** vindt in de Rabobankzaal van De Doelen een bijzonder concert plaats als deel van het Trombonefestival 'Slide Factory'. De Amerikaan **Wycliffe Gordon** speelt met de Duitse **Nils Wogram**. Samen verkennen ze de raakvlakken van Amerikaanse traditie en Europese vernieuwing.

OVERleden

Sadi, 20 februari 2009 (81)

De Waalse musicus Sadi is 20 februari overleden in het ziekenhuis van Hoei aan de gevolgen van een virusinfectie. Sadi was van vele markten thuis. Hij speelde vibrafoon, percussie, piano, maar was ook als componist, arrangeur en bandleider actief. In die laatste hoedanigheid maakte hij platen met een eigen kwartet, nonet en bigband. Ook maakte hij opnamen met het (jazz)orkest van de Vlaamse en Waalse omroep. Sadi woonde in de jaren vijftig in Parijs, waar hij werkte met de saxofonisten Lucky Thompson en Don Byas, drummer Kenny Clarke en gitarist Django Reinhardt. In 1960 keerde hij naar België terug. Sadi speelde met gitarist René Thomas, de saxofonisten Jacques Pelzer en Bobby Jaspar, en de Clarke/Boland bigband. De vibrafonist kreeg in 1996 de 'Django d'Or' als beste Franstalige jazzartiest en kwam twee jaar later tijdens een verkiezing van de RTBF- en VRT-radio als beste Europese vibrafonist uit de bus rollen.

Tony Bauwens, 17 februari 2009 (72)

De Vlaamse pianist Tony Bauwens is 17 februari na een hartaanval overleden. Hij was 72. Bauwens maakte vele jaren deel uit van het Roger Vanhaverbeke trio, van het Sadi kwartet, de Bop Friends met Etienne Verschuere en Nic Fissette, en van het BRT Jazzorkest. Hij begeleidde tal van Amerikaanse solisten, onder wie Dexter Gordon, Frank Rosolino, Eddie Lockjaw Davis, Johnny Griffin, Clark Terry, Art Farmer, Slide Hampton en Pepper Adams. Ook werkte hij met de zangeressen Greetje Kauffeld, Karin Krog en Caterina Valente.

BRIL OVER ERIC VLOEIMANS' SUMMERSAULT:

"Het lijkt mij gewoon op muziek die gemaakt wordt door intelligente mensen die enerzijds een hang naar schoonheid hebben (de eerste dure plicht van iedereen met artistiek talent) en anderzijds niet in ernst verloren willen gaan (die tweede plicht van groot talent). Het is muziek waarin het trompetgeluid niet militair of beboppend tettert en ook niet cool and collected poseert zoals sinds Miles Davis eigenlijk usance is. De trompet van Vloeimans is een bevrijde trompet."

Trompethater Martin Brill ("Mijn trompethaat is gezaaid door de gebroeders Brouwer. En het militaire karakter van het instrument staat mij ook niet aan.") op 6 februari 2009 in de Volkskrant. **Lees Brils gehele column, klik hier:** <http://www.martinbril.nl/archief/2009/02/trompetacrobat.html>